

5284
VT 76 10
212423

PL 77

~~278~~

Р. С. 11. 4156. 11

ПРАВОУЧИТЕЛНЕ БАСНЕ

У СТИХОВИ.

5284

о д БИБЛИОТЕКА
МАТИЦЕ СРПСКЕ

ИСИДОРА СТОЈАНОВИЋА

Права Слушашеља.

МАТИЦА
СРБСКА

Moralische Fabeln.

У БУДИМУ,

Писмени кр. Свеучилишта Пештанског. 1833.

С. 883

Libel

МАТИЦЕ СРПСКЕ
БИБЛИОТЕКА

Чистим срцам неспорочним

Новсе живош и нов свиеш

— уздиже, кад све чезне.

Милутиновић.

ПОШТЕНОРОДНОЈ

ГОСПОЈИ

АНАСТАСИЈИ У. СТОЈАНОВИЋ,

Великој својој

БЛАГОДЈЕТЕЛНИЦИ

из признашелности и почишанија,

И СИНУ ЈОЈ

БЛАГОНРАВНОМ ЈУНОШИ

ЈАКОВУ СТОЈАНОВИЋУ,

из искрене љубови,

П Р В И О В А Ј Т Р У Д А

П Л О Д

најусрдноје посвећује

Сочинишељ.

ПРЕДГОВОР.

Важност и ползу Басна исповедаши и препоручиваши, наодим даби излишно било ; а кадби се у посао овај упусти-
ло, дајући им (по општем мњенију) преимућство над свима начиноучењма, ма колико о њима славословило, бојим се да неби што мало казао. Ево како бесмртни Досишеј о њима на једном месту умствује :

„ Небо земля и све ствари басни се под-
лажу

„ И науке превисоке чрезъ ню се
предлажу ;

„ И правица у долини и кедаръ на ливану ,

„ Свой природни гласъ издаю на басне дивану .

„ Аль ево ща найвећу басни дае славу ,

„ И нѣйзину со звездами украшуе главу .

„ Що е ню истина за себе избрала

„ И чрезъ ню многу лажъ изъ свѣта прогнала . “ — и пр .

Запо са сљедујућим нишнѣу шпо више , нишнѣ могу рећи , него истину Досишејеви речи потврдиши , или паче припознаши : да су Басне за сваког , а особито за Младеж сопутник и вођа живота најсходнији . Оне нас преко воде , шуме , поља и пусполовина спроводе разговарајући нас , учећи и совешујући , рабрећи , веселећи и разблажујући , шако : да пуни довољспва , нишнѣ на клизавици пуша нашег посрнемо и убијемо се , у шумама заблудимо ; нишнѣ у

градинама пуни примаамљиви предмета
заборавимо се, забавимо, ујазвимо и из-
губимо! — Басна се с нама шали, без
да нас развраћује, нас милује, без да
разњежава, учи без сваке теготе, кара
и опомиње без огорченија, изобличава
без ропшанија, показује свирјепија ближ-
њи наши без угроженија, пак опеш на-
мереније своје и конач постиже, с ко-
јим совршенији поспајемо! —

Ево и мене дакле с њима предрагом
Роду моме на сусреш; и по у оном ви-
ду и начину, с којим је Федр код Ла-
тина, а Гелерш и Лихтввер код Нема-
ца славно име заслужио. — Но будући
дасам у дјелцу овом, из најправеднијег
узрока (? —) нову ортографију Срп-
ску употребио, која сваком Читаше-
љу довољно позната није; зато она
слова, која би незгону какву у читању
причинила с Маџарским изјасњавам:

Ђ ђ, гласи као gy н. пр. Ђорђе Gyórgye.
 Ј ј, — — ј — Јаје Jáje.
 Љ љ, — — ly — Љуљашка Lyu-
 lyáska.
 Њ њ, — — ny — Њушкање Nyus-
 kánye.
 Ћ ћ, — — ty — Ћирић Tyíirity.

Остаје још Џ џ, које гласи као сло-
 жено чж, н. пр. Џиџа Чжичжа. —

У осталом препоручујем себе пре-
 милу Роду мом с незрелим овим
 труда мога производом, обнадеждава-
 јући га верно, у овој струци другом
 приликом боље задовољши, и тако по-
 сведочиши, да га испино љубим и ње-
 говом се напрешку радујем.

У В О Д.

Истина и Басна.

Не тек лоше обучена,
већ гошово нага
Истина је по беломе
свешу пушовала,
Сваког живог даб' свешпињом
својом упознала;
Ал' намеру с шим опходом
није докучила. —
Доспе прво у дворове
велики Кнезова,
Гди без сваке полипике
начне своја права
Толковаши: злобу завист
оклеветаваши,
Гордост, вражду, славољуб'је
црним моловаши.

Удриште и операјте!
 бесрамницу ову —
 Била је реч — да изнесе
 једва кожу здраву.

Сад сирота и невољна
 ишла је Истина,
 Кад је опуд тако ружно
 била оправљена:
 К о Племићем и Грађаном,
 к високим Мударцем,
 К Учишељем, Художником,
 на гласу Трговцем;
 И хошевши свуда речи
 своје намешапи,
 Свуд учипи, опомињап'
 и упућивапи,
 Нагази, јер: та је груба!
 пој нишп' право није —
 Говораху — неспособна
 и нага како је?
 И тако је са срамопом
 сирота Истина,
 А доспа пуп' с горким бојем
 била изгоњена.

Од злопашње превелике
 слаба и уморна,
 И од беде и невоље
 сасвим испошчена,
 Нагрђена, попљувана,
 срамно прошерана,
 У себи је говорила
 кукавна Истина:
 Сад у поље идем, идем
 саде међ' проспаке
 Неби л' с' једном опросила
 досаде и муке!
 Многи с' тамо ушјешено
 нашли прибјежиште,
 Којима је овде било
 пегошно жилиште:
 Јер у пољу, јединственој
 у оној природи,
 Никаква се злоба, гордост,
 раскош не находи.
 Тамо, проспе код нарави
 невини сељана,
 Проводићу дане моје
 сасвим задовољна.

Људи! јасам вам Истина —
 викала је она,
 Кад је у дом здравог једног
 дошла домаћина —
 Са сви спрана погажена
 и прогнана јесам,
 Зато пражим прибјежишта,
 јер већ куд' ћу неznam.
 Ти с' Истина — пишали су
 земљедјелци они —
 Добро си нам дакле дошла!
 од јако оспани
 Код нас; тебе драговољно
 ми ћемо служиши,
 Поштовати и љубиши,
 теби угађаши.

Та уклонте већ једаред
 ваше ђубре људи!
 Истина је рекла мислећ'
 да је шу у влади —
 С најмањима сипницама
 прети се престанте,
 Ниши тако кивно један
 с другим посшупајте:
 Суседе и браћу вашу
 не оптерећујте,

У миру пак залогаје
 ваше уживајше!
 Гледај једне балавице
 и одрпанице —
 Била је реч домаћина
 к'о и домаћице —
 Нећеш више ти у нашој
 заповедат' кући!
 И Истина морала је
 на ново побећи.

Куда ћу сад? — судила је
 она сама собом —
 То је много! голопињо,
 нема ништа с тобом!
 Одело и поступање
 морам променуши
 И друкчије у напредак
 разговор водити.
 Збаци своје рошће пак се
 у такво обуче
 Руво, с каквим одабране с'
 госпоице коче:
 Ту су боре, шу су кипе,
 копче и ћердани,
 Зглади с', спегне, набели се
 и још нарумени;

Пак кораке опет к људма
пређашњим насрави,
Гди се опет којекако
бедна заустави.
И прем да је више пашње
нег добра поднела,
Погажена и прогнана
шекер није била.
Праводуш'ја више ј' могла
упошребљавати,
А изрећи што неб' смела,
што напоменути.
Ал и име морала је
своје изменути,
Као што је и навичај,
пак друго узети;
Стога име проглашено
запаји: Истина,
Опхождењу слично своме
пак назове с' БАСНА.

 ПРАВОУЧИТЕЛНЕ БАСНЕ.

Р и б а р.

Једног ваздан ловећа Рибара
 Срећа данас не послужи стара,
 Јер кадби гођ мрежу извлачијо,
 Ни кесега неби опазијо. —
 Знајућ' бедан, шта га дома чека:
 Глад, која га посла на шај пос'о
 Жене деце — ах невољо пешка!
 Много пуши из успи би прос'о. —
 Смисли срећу кушаш' још једанпут,
 Пак мрежицу од чуна описне,
 Наменувши, сошим последњи пуш
 Прогнаш' дреку деце своје гладне. —
 На једаред тежину осепи,
 Која му је заносила руку,
 Пак радосно спане извлачиши
 Благосивљућ' дан и своју муку.

Кад — ал мрпво човечије бјаше
 Тело, које за рибу држаше.
 Ништа мање остане при своме
 Као и пре спању радосноме;
 За учинит' човечности дјело,
 Опредјели укопати тело.
 Зато на брег из чуна изнесе,
 Саранип' га својски пожури се. —
 Кад је раку зачео копати,
 Онда поче овако мислити:
 Кад с' Бог брине за овога мрца,
 Да га риба у води не зврца,
 Те предаде у руке га моје,
 Да чрез мене земља га покрије;
 Дакле није, није по могуће,
 На ме жива заборавит' да ће;
 А камоли на моју дечицу,
 Носећу га у свом младом срцу. —
 Но гле! кад већ за подругу спопу
 Ископ'о би, одрони му рупу —
 Казан блага, који шу лежаше
 И на њега до сада чекаше.

Чинмо добро велики и мали!
 Јер дар божиј' нигда нам нефали;
 А ако нам шу одрекне даши,
 Споспруко ће шамо наплапати.

Јупитер и Овца.

Ах несрећне, помилуј нас
 силни Јупитеру!
 С овим збором мирна Овца
 Јовишу припадне —
 Да толико од зверова
 бесни не папимо,
 Против који нисмо кадре
 себе одржати.
 Истина је видим и сам —
 Јупитер изложи —
 Да ја шеби ништа нисам
 кропка живопињо!
 За обрану даровао,
 кадсам ше створио:
 Казуј дакле, како да ти
 најбоље помогнем?
 Ја се сасвим — рече Овца —
 на шебе ослањам. —
 Оћеш да ти успа с грдним
 зубима ушврдим,
 Или ноге са великим
 нокшима оградим?
 Ах сачувај Боже! — Овца
 грозећи се рече —

Та онда би раздирућем
 зверу приличила !
 То пљувањак да ти у јед
 претворим — Зевс прида —
 Ал онда би људма мрска
 као гуја била !
 А шша ти знам дакле дапи ?
 ајд нек ти рогови
 Израспу, а враш да с већом
 снагом ти укрупим.
 Ни по нисам рада Оче
 великомогући !
 Јер би онда као бесни
 бик бодљива била ! —
 Мораш и ти биши — Јовиш
 продужи — вредовна,
 Ако желиш да ти други
 когоћ не науди !
 На те речи уплашена
 Овца одговори :
 Кад је шако, да ја морам
 биши вредовиша,
 О! по боље да останем
 као што и јесам ;
 Јер се бојим, ако силу
 удит' задобијем,

Да ми с' онда пакоспиши
 другим' не омили.
 Тек је боље и зло сносити'
 него зло створити!
 Добро, а ти к'о што јеси
 остани — закључи
 Зевс — пак трпи, јер трпење
 рађа спасеније.

Славуј, Кукавица и Магарац.

Преумилним Славујак појањем
 И са вештим гласа извијањем
 Чинио је дивну мелодију,
 У пролеће по свом обичају. —
 Намери се на њег' Кукавица,
 Која да шек осрамоти Певца
 Стане, ове и речи му рече:
 Ајде да се опкладимо Певче!
 Да боље знам од шебе певаши.
 Славуј напо: коће судац бити?
 Ова њему: ено онај тамо;
 Гле, колике уши има само! —
 Како завеш Магарац присече,
 Славуј на ма појати започе,

Кукавица ревносно кукаши,
 А Магарац обоје слушаши.
 Но и овде докаже к'о увек,
 Да памети он нема ни за лек;
 Јербо много лепши Кукавице
 Глас је рече, него Славуј-пшице.
 Тако Славуј изгуби опкладу,
 Ал' г' утеши паспир зборећ правду:
 Не спиди се мој мили Славују!
 Тебе људи фале и милују;
 За те дакле веће је пошпење,
 Што му с' своје не свиди појање.

У д о в и.

Озлобљени соспавни Удови
 Због полики послова њиови,
 Које гњили шрбу им налаже,
 Тек гошово да у се улаже —
 Подигну се прошив њег' и сложе,
 Да му више никада не служе:
 С намерењем да га ушамане,
 Дан слободе њима да осване.
 Завешшају с' ноге одилице,
 Да с' нећеду никуд помакнути,
 Обе руке верне радилице,
 Да с' нећеду ничег допакнути.

Усечена уста зареку се,
 Да нећ' јело више примити у се;
 А зуби пак примљено не грисати,
 Изгрижено, грло не гушати. —
 Сад се кивна освета започне,
 С које прбу сиромаси се спласне.
 Са крчањем негодовањ' спаде.
 Но шта за тим Удов'ма наспаде?
 Почеше сви око њег' венуши
 И силама изнемогавати;
 Сад увиде: ако се не сложе,
 Ако прбу опет не услуже,
 Да ће сами себи доћи главе:
 Службу своју пак опет наставе.

Кућа, која своје старешини
 Непокорна, све прошивно чини,
 На сијасет слепо нагазиће,
 Све невоље редом присвојиће.
 Газди зрелоси и заповедање,
 А млађима учтивоси, слушање,
 Обоима слога и пазење,
 С тим благослов биће сваке радње.

Славуј и Јаспреб.

Мудрост, слава, добродјетелъ,
 наука највећа,
 Јесу оном маленкоспи,
 ком ј' у чанку срећа.

Славуј љупко у пролеће
 појаше у пољу
 И свакога који би га
 чуо весељаше.

Ал певање није њему
 на ползу служило,
 Јербо сошим Јаспреба је
 себи довабијо,

Који њега пуштаински
 нокшима шчепари
 И држећи г' у канџама,
 хшеде да изеде.

Лепо га је дркшајући
 Славујак молијо,
 Неби л' му се смиловао,
 живош опроспијо:

Видиш — зборећ — како људи
 радо ме слушају
 И називљу слашким певцем
 љупкога пролећа.

Шта је мени — накоспрешен
 Јаспреб одговори —
 До пролећа и до они,
 који те слушају;
 Ја се само бринем црева
 да мени не крче.
 Тако згњави и спраши га
 у пространи шрбу.

Б О Ж У Р - И Р У Ж А.

Б о ж у р.

Кажи Ружо! шако ти' руменила,
 Није л' људма памеш одскочила,
 Кад те мени Божи предполажу
 И лепошу сву у те полагају.
 А погледај како ти изгледам
 Пун и голем, нип' бодљике имам;
 О погледај моју боју милу,
 Није л' равна зоре црвенилу?
 Заиспасам ја целој градини
 Украшење и понос једини.
 Дакле Ружо! шта има кудипи,
 Реци човек на мени манипи?
 Кад и теби знам да се допадам,
 Красно сваком у очи упадам?

Р у ж а.

То, што се ти поносиш и гордиш,
 А при свој тој изрјадности смрдиш.
 Ако у те ништ' из нупра није,
 Већ т' лепоша сама одликује:
 Гордост, срамно и фалење своје
 Двапут већу грдњу заслужује.

К о р њ а ч а и О р а о.

Не ишти, што није за те
 брајко! да т' не мучи,
 Јер получиш, не получиш?
 спрадаш, басна учи.

Орла једном врло лепо
 Корњача мољаше,
 Даби је бескрилну, како
 лепит' научио.
 Но Ор'о јој на шу луду
 молбу одговори:
 Драга моја! седи с миром
 и одај к'о до сад,
 Сложеније тела твога
 није за висину.

Зато опет кажем мируј,
 боље је за тебе.
 Неће ова да зна за то,
 већ досади молећ'
 Орлу, те је ујакари
 и у вис подигне;
 Пак је онда пушти лепим'
 на њену несрећу;
 Јер незграпно сшрмоглавце
 падне и згрува се.

Жаба и Јунац.

Кад слаб моћног сљедује, пропада.
 На ливади Жаба спази Јунаца,
 Ког грдоби поче завидити;
 Пак сабрану надува кожицу,
 Запитавши децу: јел к'о Јунац?
 Ниси — рекну, а она се већма
 Напне, пражећ: ко је саде већи?
 Деца опет одговоре: Јунац!
 Озлобљена с опвјетом на ново,
 Хошевши се још већма надупи,
 Скапа, јер јој шрбу се распукне.

Во и Теле.

Један мапор Во кушаше
 у кошару неку
 Ући, која одвећ бјаше
 тесна на уласку.
 Мучијо се свакојако,
 али све залуду,
 Напињање и сви пруди
 забадава буду.
 Опази га једно Теле
 гди се тако мучи,
 Пак Маторца овим речма
 хтеде да научи:
 Послушај ме! не иде се
 у кошару тако,
 Већ полегни и покучи
 главу своју малко.
 Разумевши Во, спрогошћу
 овом нападне га:
 Ђупи један балавче! ниш
 оца учи свога.
 Пре него те мапи своја
 на свет опелила,
 Истина је мени збора
 твог позната била.

Од онога, који спаре учи,
иште с' више
Од младости, поноса и
смјелости сувише.

Цврчак и Мрави.

Цврчак гладан зими дође Мравом,
Пак с овом ји молишвом поздрави:
Смилујте се мени мршвогладном
И уделте које зрно жити!
Запишаше Мрави, кад то чуше:
Шта си море! лепоске радијо,
Кад се ниси за зиму справијо?
Свираосам — Попак одговори.
На тај Мрави одговор изусте:
Кад ти свираш, ми кад се зноимо,
Гладан играј шруд кад уживамо.

Крава јаловица и Волови орачи.

Свашто нам се као људма
може догодиши
И што нисмо помислили
на враг набацити;

Зашто другом у несрећи
не треба с' ругаши,
Јер незнамо какво и нас
зло мож' постигнуши.

Земљедјелац ранио је
неки јаловицу
Краву, да је кад одебља
закоље за себе.

Гледајући ова свако
вече два Вочића,
Упруђени са орања
који долазаху;
Место да ји сожалује,
срамно ругаше се
Говорећи, да с' у зао
час се опелили.

Дође време, горко време,
да закољу Краву,
Која себе много од њи
држа за срећнију.

Превале је пак нож над њом
оштриши почеше,
Волови је у шом спању
видећ' запиташе:
Сад нам кажи ко у бољи
час се опелијо:

Ил ми служић' господара,
ил ши умирући?

Б р а ћ а.

Једном измеђ' при ратарска Браћа
Усели се неслога проклепа:
Тако, да се задуго мучијо
Отац, какоб' синове сложијо. —
Желећи им свећи срећу праву,
Прокуша још прилику евову:
Насећи им прућа заповеди,
Пак ји онда да седе посади;
А у снопић све пруће повеза,
Дав га њима ове речи каза:
Дед у ког су мишце тако јаке,
Да пребију шипке свеколике! —
Сви се редом сноп пребиши пруде,
Ал јим мука сва бадава буде.
Неможемо — најпосле придаду,
Кад да кадри нису припознаду.
Онда отац: јеспел' искусили,
Како јак је пруп у снопу мали?
Од колуша сад сноп опросшите,
Пак по једну шипку окушајте.
Учинише и за мало време
Покрџаше цело прућа бреме.

Децо моја! из шог се учите —
 Озбиљски ји спарац предусреше —
 Согласије како да пазите,
 Љубов свешу мед вас уводите.
 Док усцвета слога међу вама,
 Биће божиј' благослов над вама,
 Нит вам когођ наудиши може,
 К'о ни прупу, кад се у сноп веже:
 А како се у раздор пусшите,
 Свешу слогу с враждем нарушите,
 Никаквом се добру не надајте;
 Јер сте прупић изван снопа, знајте!

Медвед и Пчеле.

Озлобљење и обиду
 боље преприми,
 Него већу беду на врап
 себи навлачиши.

Медвед грдни дође к једној
 кошњици и почне
 Полагано саће меда
 вадити и јести.
 Пчела једна спазивши га,
 боцне у губицу;

А он јако расрди се,
 пак дигне кошњицу
 И о земљу лупи с њоме,
 што већма могаше;
 Говорећи: бес вас оди'о
 бештије ниједне!
 Раздражене онда Пчеле
 ударе на њега
 И нажуље добро м' очи
 и уши рушаве.
 Бедни Медвед осакаћен,
 начне у бежању
 Спасеније себи тражит',
 зборећ: да луд сам ти!
 Неби ли ми боље било
 озлобљење једног
 Непријана прешрпипи,
 пак са мањом муком;
 Него кивном са освешом
 многе прошив мене
 Раздражит' и месно једне,
 сто рана извући.

Пупавац и Славуј.

Фалећи се и крунаспу своју
 Главу ценећ', Пупавац Славују

Говораше : веруј! ти си једна
 Спрама мене пшца врло гадна.
 Може биши — Славујак одврати,
 Пак на дрво високо одлеши
 И појати пак' умилно почне,
 Да млог' путник при њему остане,
 Говорећи : ах да лепо поји!
 И како му слатки гласак зуји! —
 Пупавац је уз шо пролећао
 Тамо, амо и крила ширио.
 Ал бадава ни један не рече:
 Како је леп; јер би сваком прече
 Славујево појање слушаши
 И љупким се гласом наслаждаши.

Тек се лепа душа цени више,
 Нег' хаљина, ил шело најлепше.

Курјак и Лисица.

Еј, како је мој покојни
 оцац славан јунак
 Бијо! — 'вако Курјак говор
 поносни отвори —
 Заиста сав предјел овај
 од њега дркваше.

Нећу ствар да распросишем,
 већ ћу тек у крапко
 Да изјасним: Бог и душа
 он је погубио

Више него две спопине
 своји душманина;

Док му није на послепку
 један главе дош'о!

На ову реч, Лисица шу
 пред њега искрсне,

Говорећи: О Курјаче!

к'о што ми се види,

Ти си слово надгробно рад
 оцу свом држаши,

Пак просипаш бесчислена
 јуначка му дјела.

А незнашли, да повјесник
 жишије његово

Само узгред и од беде
 спише и огласи,

Сасвим друкч'је ти би о тој
 ствари расуждав'о:

Пак би мор'о припознаши
 на срамоту своју:

Да сви они побијени
 двеста непријана,

Нису друго, већ јагањци
и шеоци били.

А последњи непријашељ,
од ког је надвладан

И убијен, нико други,
него бик је бијо. —

То је тако браше Вуче!
к'о што неки људи

Чине, који над слабима
беснило просипљу;

Пак ји кашкад порок худи
до тога доведе,

Да на јачег удариши,
од себе зажмуре,

Кој' на њима све невине
душице освети.

Пчела и Девојче.

У један је цвеп Пчелица
Била једном упузила,

Кој' је нека Девојчица,
Да с' накиши узабрала. —

Како спази у њем' шта је,

С виком спане госта гнаши,
Малодушна Пчела које

Није могла опршиши.

Већ повиди разљућена:
 Лакше мало! ваљда ниси
 Нигда била убодена,
 Горопадна штога јеси.
 А добро си знам видила,
 Кад сам на тај цвети слетила
 И у њега упузила,
 Пак спокојно сок сисала.
 Мож' биш' мислиш, да у спању
 Нисам теби наудиши?
 Поч'кај мало, сад ћеш грдњу
 Нанешену запамтиши.
 Залепи се зборећ' вако
 И убоде Девојчицу;
 Ал невоље њене јако;
 Јер изгуби жаочицу!
 Умирући позна касно:
 Који годе зло злим враћа
 И освеше чини жељно,
 Да највише себи смећа.

Ждрал, Гавран и Земљедјелац.

Међу собом Ждрал и Гавран
 уговор учине,
 Неби л' живот безбедније
 како проводили:

Ждрал, да Врана у напредак
 прошив пшица брани,
 А овај ће сва идућа
 њему предсказивати,
 Даб' опазан биши мог'о
 у свакој пригоди. —
 Слепе за шим на усеве
 некога Рашара,
 Гди зобати халовишо
 жишно семе начну.
 Земљедјелац' кад опази,
 на свог дечка викне:
 Цигљеницу брже амо!
 да убијем Ждрала.
 Ово Гавран кад разуме,
 Ждрала опомене,
 Који шаки на крила се
 у облак подигне.
 Тако буде и супрадан;
 како човек цигљу
 Заиште, Вран опет своје
 злу га опомене. —
 Рашар двапуш осујећен,
 сумњати започне:
 Дал му речи Гавран пшица
 Ждралу не шолкује?

У ову с' пак хитрост с својим
дешетом упусти:

Чујеш! супра, кад заиштем,
дај ми део меса,

А ти ћеш ми камен, Ждрала
да упљејам даши. —

Долепи Ждрал. Земљедјелац
комад меса ишпе,

А даше му цигљеницу
у руке уклопи,

С којом снажно лупи Ждрала
и скрџа му крило.

Осакаћен овај, кроз плач
говориши спане:

Божеспвени Вране! камо
сад твоје пророштво?

Зашто с њиме не ускори,
зашт' на знак не даде?

Да с' уклоним, као што си
до јако чинио:

Већ епо сад до какве сам
невоље дошао!

Остави се Побратиме!

реч привапи Гавран —
Није моја тог укора
вештина заслужна,

Већ подмукла световања
 двојезични људи,
 Који сасвим друго кажу,
 сасвим друго чине.

Слепи Миш.

Имајући сва чешвероножна
 Живошиња војну са лешећом,
 Пак час једна а час друга страна
 Добијајућ' крваву победу —
 Слепи Миш даб' од рана ушек'о
 И од преке смрти с' избавио,
 Од боишна све се уздржав'о.
 Пак победа кадби код лешећи
 Била, онби с' у воздуху наш'о,
 А када би код чешвероножни,
 Службу правог миша би исправљ'о.
 Но поганс када се лукавство,
 Живошиња од свију примјети;
 Испљују га и изгоне срамно.
 Још одсуде: да се за свешлост,
 Пошто је жив! ником не укаже;
 Већ нек дели упишије шавно,
 У самоћи с шугом и невољом.

Ви све ово! с поља што с' чините
 Да општинско добро негујете,

Негујете пак ваше лакомство,
 У проклето уздајућ' с' лукавство.
 Ал неће вас за дуго служиши,
 Зашто порок мора угинуши,
 Кад полике невине душице
 Проспу своме Промислу сузице.

Курјак, Пас касапски и Коњ.

О, да сам тек твоје длаке
 и твоје дебљине! —
 Овако је Псу касапском
 Курјак говорио,
 Када га је удивљеним
 очима сматрао —
 Онда би сво благо свецко
 срећан, припјажав'о.
 Гди и како изглед Брале!
 казуј таки доби?
 Чим се раниш, да ши тако
 трбу се тоболи?
 Код мог гесе — Пас касапски
 на по одговори —
 С услугама коме жељу
 вернима довољим,
 Код њега ме ј', чему с' око
 твоје чуди снашло

И све што ме срећна чини,
 код њега постигло.
 Рана ми је крв и срце
 живопиња они,
 Које људма сваки данак
 господар касати;
 Зато ако кадгођ желиш
 мени раван биши;
 Ничим другим, него сошим
 живопари смоком.
 Драгоће ми биши средство
 по исполњаваши —
 Рече Курјак — и фала ти
 на првом извештају;
 Али јао! биће од сад
 спаду и овчару;
 Јер колико пребаће ми
 глава умориши,
 Желудац мој, док пространи
 срцама заложим! —
 Коњ, који шу близу ови
 правицу чупкаше,
 На овај се грозни говор
 овако изрази:
 Шпа ти мислиш о Курјаче!
 на што ли се спраљаш?

За одебљаш' у шолики
 зулум се упушћаш!
 Пас ужитак ако има
 госпоцки код газде,
 Он по трудно и без шпете
 други заслужује,
 Пак му није завидиши
 што је длаке масне;
 А ши живош с дангубом и
 скипањем проводиши.
 Ал му 'вако Курјак уста
 памешна запуши:
 Шта се шебе пиче? језик
 за зубе спрвино!
 Само да ја жељу моју
 могу испуниши,
 Пак немарим ма ћу главе
 хиљадама доћи.

О судије; поглавице
 и богашци! паз'те,
 Крвожедном вуку овом
 да не приличите.
 Какво ће вам задовољство
 прси надимаши,
 Ако с шућим злом желите
 себе усрећити?

Каква ли пак радост срце
 ваше обимаши
 И пријатност какву душе
 чувствва осећаша,
 Ако јавк невиности с'
 око вас узроји
 И клевета за неправду
 вас обеспокоји?
 Помислише да без људства
 немож'те живити,
 Ниш онима што сад јесте
 без испи посташи:
 Спомен'те с' шта сте Богу,
 другом, себи дужни:
 Неопходно биш' да један
 другом смо услужни;
 Пак се својски пошрудише
 сваку неприлику
 Човечности избегнуши,
 за сопствену дику.

Играјући Медвед.

Медвед, који дуго време
 Заслужаше с игром рану,
 Умакне и спаш у своме
 Првом нађе обилању.

Медведи га сви поздраве
 Са брашњским целивањем,
 Радост своју пак изјаве
 С мрчајућим восхишчењем.
 И гдиби се Медвед који
 С другим брашом укубијо,
 Радосна га вика споји:
 Маршии нам се поврашијо! —
 Медвед попом расказа им,
 Каква чуда премет'о је,
 Када би у земљам' спраним,
 Вид'јо, чуо, рад'јо шпаје.
 И говорећ' о игрању,
 Кад на њему бјаше ланац,
 Прошне с', пак по своме звању
 Начне играч' пољски шанац.
 Ови г' гледећ' играјућа,
 Гипкостипи се шела диве,
 Пак кушају тог пренућа,
 Да и они шанац праве.
 Но место да к'о он иду,
 Једва су се исправљали,
 Гдикоји су у том шруду
 Кол'ко с' дуги доле пали.
 С тим се више одликов'о
 Играч, али цело друштво

Увреди, ше како здраво,
 Показано му искуство.
 Торњај с' — викну свиколики —
 Торњај с'! ти да с' лудо једна
 Памешнији? пак га шаки
 Гомила ша цела прогна.

* * *

Оћеш на те да не мрзе?
 А ти немој биш' искусан,
 Јер проспоша свуд се врзе,
 Пак ће ти' многи биши равани.
 А колико знаш да друге
 Искусношћу надвишаваш,
 Толико ти фале, руге,
 Советујем да се чуваш.
 Истина је за крашкоће
 Време, фала тебе спићи,
 Врсноштвоја код сваког ће
 Похвалу и славу наћи:
 Али опет кажем, пази!
 Зашто брзо зависш сљеди,
 Која прешуп кад допузи,
 Од вештине голем гради.

Гуштер и Пуж.

О, како те сожалујем
 несрећно створење! —
 Рече једном лаки Гуштер,
 четворожном Пужу —
 Јер кудгођ се кренеш, мораш
 и кућу да носиш!
 Лак је перет који је гођ
 полезан! — Пуж викне —

Лабуд и Шева.

Што с' полико око мене
 Спала Шево облећати?
 Та радасам — реч замене
 Шева — како певаш чути.
 Како певам? сневаш ваљда!
 Ко ти сошим наби главу?
 Непевамо ми никада,
 Истину ти кажем праву.
 Шта говориш! непевају
 Лабудови? — Овај: нигда.
 Шева нато: ал певају
 Допустићеш, пред смрт свагда.
 Ни онда баш, већ одлећи,
 Нит с' препири забадава.

А Капорка : морам рећи,
 Кад сви кажу тако бива. —
 Дете моје! вероваши
 Ниси дужна сопог њима,
 Јер се дајеш шек вараши,
 Зашт и опште лажи има.

Старац и Срећа.

Старац неки кој је цело
 живопа свог време
 Одправљао, посећ' шужно
 сиромаштва бреме,
 Захте, да се сад на пречац
 огазди и начне
 Срећу молиш', да му своја
 својства не одрекне.
 Чувши ово на помоћ му
 Богиња похипи
 И пошпору спарим лепам'
 не пропусти даши.
 Јер копајућ' у градини,
 Спари руду злаша
 Повелику нађе, прси
 радошћу да пиша.
 Ал у послу невешш, прода
 га за малу цену,

Држећи за мали мешал,
 у лошим имену;
 Пак на ново спане Срећи
 он досађивати,
 Просећи је, да му више
 опредјели даши.
 Разјарена викне ова:
 Старче малоумни!
 Са памећу плачи својом,
 к'о и теби равни.
 Коб' од тебе веселије
 дане проводио,
 Да си боље с мојим даром
 употребит' знао?
 Моли с' дакле у напредак
 памеш придобиши,
 Јер те ништа без ње срећна,
 немож' учиниши.

Ти, кој муком Бог зна каком
 себи срећу тражиш
 И сваком се, да ти за руком
 ништа не иде шужиш!
 Не шужи се; за цело ће
 час поспјешни доћи,
 Ал' ако си невешти брајко!
 оће ти мимоићи.

Памеш спеди! 'попребиш' га
 могуће да ти је —
 Памеш! јер та највеће је
 благополучије.

Слепи и Роми.

Слепац једном нечајано
 На путу се с Ромим нађе,
 Повикавши прерадосно:
 Богу фала! ево м' вође.
 Напо њему Роми рече:
 Какву ти знам помоћ дапи
 Ја невољан, брата Слепче!
 Кад немогу корачати!
 Већ к'о што се мени чини,
 Ти за шерет плећа имаш,
 Мене носиш' ајд се склони,
 Пушоказ да од ме примаш.
 Тим образом крепке своје
 Ноге ћ' моје изменуши,
 А очи ће опеш моје,
 Твоје слепе заменуши. —
 Кад са својим Ром шпакама
 На кркачу Слепца дође,
 Движни! рекоб' у онај ма
 Слеп' прогледа, Роми пође.

* * *

Ти немаш што други има,
 А другом твог недоспаје
 Дара, с овим оскудама
 Опходиселност постаје.
 Кад фалило оном неби,
 Што је теби даровано,
 Живијо би самом себи,
 Ниши би се за те брин'о.
 Немој дакле Боговима
 Тужбом твојом досађиваш',
 Преимућства да с' другима
 Дали, теби не, казиваш'.
 Сви дарови и прибишци,
 Једном дани, другом жељни,
 Биће општи, ако примци
 С услугама буду взајмни.

Меркур и Бат.

Кад је једном у спара времена,
 Меркур од свог друга Аполона
 К'о крадљивац опер'о волове,
 Сматријо га ј' Бат код краће ове.
 Зато Меркур, да га изд'о неби,
 Дошав к њему рече: ја би теби

Бате! једног јунца поклонијо,
 Кад би знао да би ме прешај'о.
 Овај пружи прст на камен глашки:
 Тако ћу те шајаш' брате слашки!
 Меркур да му вола, пак опиде,
 Но за мало — ето ти га овде,
 Преобучен у другом оделу,
 Да га неби Бат позн'о по шелу.
 Још задувен виче: Говедару!
 Не учини душе ти! превару,
 Јеси л' вид'јо кога са говеди
 Туда проћи? право исповеди!
 Нисам — рече — а овај му напо:
 Виш какав си! а јаби ти за по
 Поклонијо два вола дебела,
 Пак што би те главица болела?
 Том спазицом — напо Бат настави —
 Сад баш оде и мени се јави.
 А Мајспоре! — Меркур проговори:
 Тако ли си постојан на вери!
 Буди камен, пак ћути на веки
 И у то га преокрену шаки.

Чирик (Цајзл).

Виш' прозора Дамоновог
 Чирик и Славуј љупки

Стојали су скупа, да ји
види, чује сваки.

Славуј своју божествену
песму појам' зачне,

Која сину Дамоновом
јакo се допадне —

Ах! која то од ти двеју
тако пева дивно!

О, шу пшицу желијо би
баш познаши јавно!

Ошац гошов свом синчићу
радост учиниши,

Заповеди кавез с пшицам'
у собу унеси. —

Ев' овде су — каза њему —
видиши ји можеш;

Ал која ће од њи љупки
певац биш' да кажеш? —

Дед уздашли с' даћеш лако
погодиши моћи?

Дете себи недопусти
по други пуп рећи;

Већ онај час на шареног
Чижика покаже:

Ако ово певац није,
нек ко оће каже! —

Каква лепа и жућкаста
 пераја имаде!
 Спога тако умиљано
 и појати знаде.
 А наказа ова друга
 види се по перју,
 Да се слабо разумева
 у красном пјенију.

Несуде ли? каж'те само,
 у општем живошу,
 Понајвише људи овом
 подобно дешету.
 Кома изглед шаре маре
 и хаљине дају,
 Тај је мудар, ма је памеш
 и попијо своју.
 Штакс *) долази и тек што га
 само угледаше,
 Особити мудрости њему
 од ма приписаше.
 Зашто? само на његовом
 лицу погледајте,
 Какве красне и угодне
 почивају черше!

*) Име сопствено.

Ма колико други им'о
 способства у себи,
 Ако нема чим би очи
 парили, на себи:
 То судимо из његовог
 лица и пароке,
 Да с' лишава хипроум'ја
 и вештине сваке.

Диоген.

Кад је једном по Атини,
 Даб' човека правог наш'о
 Диогенес мудрац слави
 У по подне с свећом иш'о:
 Спази једног Свештеника
 Покрај храма Милостиње,
 (Гди је место и прилика
 Шпедрим биши због Божиње)
 О даруј ме — пак повикну —
 Даруј оче поштовани!
 Да ја спароси моју шужну
 Опоравим мало бедни!
 Мој благослов нек те сине!
 Задовољи — Поп одврати —
 Пак овога с враћа скине,
 Кој се на пуш свој обрати. —

Спиже зашим к једној буди,
 Пуној сваке лакрдије,
 Жену лепу шу угледи,
 'Ваке ствари гди купује.
 Ти издајеш госпо мила!
 Новце своје за играчку,
 А неби л' се смиловала
 Једном гладном сиромаку?
 Госпа нашо: жалим швоју
 Пашњу, ево који новчић,
 Пак упишај нужду своју,
 Купив себи један лепчић.
 Драговољно баци пошом
 Трговкињи при шалира,
 За купљени липар псу свом,
 Што руча с' њом из шањира.
 Ово Мудрац кад опази,
 Засврби га чисто глава,
 Из дућана пак одлази,
 Негодујућ' свецка права.
 У то доба Саламински
 У Ашину Кнез доспеде,
 Ком Диоген нагну паки,
 Да га види и познаде. —
 За његова обеси се
 Кола злашна, пак повикне:

Стани сине, осврнисе,
 Сине Богов'! и чуј мене! —
 „Таки да си им'о ићи
 Бездјелниче! да не псујем,
 Заштоћу те допле шући,
 Док у теби душу чујем.“
 Упом неки роб припече,
 Који њега са каруца
 С благородним жаром свуче
 И поклони чешир новца.
 Небо! — Мудрог глас загрми —
 С' Човеком тек садс' удеси:
 Он ми царски, радо он ми
 Даде, фењер пак угаси.

Змија и Јегуља.

Погледај ме о сестрице мила! —
 Јегуљи је Змија говорила —
 Нисам ли ја лепа за дивошу:
 Које вид'јо већу кад красошу?
 Твоја кожа истина глашка је,
 Али моја глашка и лепа је.
 Тако нисам — Јегуља запиша —
 Лепа к'о пи, говориш обиста?
 А како по комшинице бива,
 (Како видим баш се често збива)

Да од твоје лепоте свак бледи,
 Па кад твоју шарену угледи
 У купини кожу, стра г' обара,
 Те од тебе бежи без обзира?
 Дивнолепа Змија рече напо:
 Мене с' клоне, а ја не знам зашто?
 Али ја знам — Јегуља приваши —
 А и човек свак мораће знаши:
 Зато, што се ти споља свеплуцаш,
 Ал' изнутра жуч и сам јед имаш!

С т а р а ц.

О једноме деведесет -
 годишњем Спарини
 Намеренсам и воља ми ј'
 глас пуспиши јасни;
 Пак ако ми сад од руке
 певаши не пође,
 Спарац нек ми више нигда
 ни на ум не дође. —
 О једноме Спарцу радсам
 сад да пјеснословим
 И чрез њега шта се збило
 оћу да изјавим.
 Сва чипана о Спарини
 овом у повјесни,

На пенани желим саде
 опширно извести.
 Спихотворци! с побуждењем
 пламтећим певајте,
 С песмом вина и љубови
 себе прослављајте;
 Недирајте славопјен'је
 само мога Спарца,
 А начаст вам цела слава
 љубови и винца.
 Ак' оћете свега царства
 бранишеље појте;
 Њи и шруд свој, а спим себе
 овјековечише.
 О јунашству ни усна вам
 нећу отвориши,
 Сво ће моје спихотворство
 Спарац овај бити. —
 О ти славо! у ушима
 загрми пошомства;
 Славо, које Спарац сва је
 приобрео својства.
 Послушајте о! времена:
 Старина роди се,
 Поживи и ожени се,
 зашим преснави се.

„Новац је ђаво.“

Седећу ми једном по вечери
 С родитељи, браћом, а и стари
 Дед згоди се у нашем друштву,
 Који сад је у покојни царству. —
 Измеђ прочи спвари говор почнем
 О новцима, ал сасвим не дочнем;
 Јер тек шшосам изрек'о да млога
 Зла по свету чине и млогога
 Лише среће, чеспи и имена;
 Али Старац подигне рамена.
 Поглади се, док раскашља грло:
 Чујше — зборећ' — велико и мало!
 Ваш кад нам је И — — р повео
 Збор о новцу, ево ћу вам ово
 Преповедиш', што нам људи кажу
 Уверенсам у том да не лажу:

Сиромашак — рече — неки човек,
 Кадби Бога поменуо, увек
 Рекао би: Господе! — од срца —
 Свако добро дај ми окром новца! —
 Тако једном када се молијо,
 Разбојник се неки шу згодијо;
 Кој када чу овога молење,
 Учиниши смисли искушење.

Јер помисли: лукави човече!
 Та и теби лепо новци звече:
 Пак подмешне једну кесу блага,
 Тако да се неби знало прага,
 Баш на меспо, куд је мор'о молник
 Проћи, да сад буде искушеник.—
 Пошав овај напраг колебици,
 Нађе кесу с новци на спазици.
 Како спази да је збиља благо,
 Он'час бади одакле је диг'о,
 Говорећи: по од Бога није,
 Јербо Господ душу ми познаје,
 Да је она мирна биши рада,
 Та од овог највећега вреда:
 Већ по лупеж морао је који
 Подмешуши, да мене присвоји
 На његову луциферску спирану,
 Спог очимам овај овде мешну:
 Ал ти Боже, к'о што си и досад,
 Чувај ме зла овог сад и одсад!
 Оде.— Запим враг чешир пушника,
 Уморена од пуша далека
 Донесе на благо, које како
 Угледаше, из свег срца слашкo
 Почну викаш': ево наше среће!
 Ово нашу муку наградиће!

Нетреба нам пашпили се шамо,
 Кудсмо пошли, јер блага имамо.
 У том клику један од њи рече:
 Ови новци чудно браћо звече;
 Мора да су све сами дукаши,
 Одрешимо! баш сам жељан знаши.
 Одпешљаше; озбиљом дукаши.
 Ха, каква ји радост обувати,
 Да су полак изван себе били,
 Чисто оч'ма нису веровали.
 А кад себи од восшорга дођу,
 Сви с' на овој жељи срца нађу:
 Да донесу — пак да пију винце
 Из обличје какве гост'јонице;
 Говорећи: да с' овде часпимо,
 Радост нашу брацки поделимо.
 Оду дакле по вино двоица,
 А двоица ошпану код новца.
 Но гле! шта ће да се саде збуде,
 Ком је драго нека позор даде:

Још она два нису спигли били,
 Ал од ови један ошоболи
 На дукаше свој поглед лакоми,
 Говорећи оном другом: нами
 Четворици биће ово мало,
 О, како би онда добро било,

Кад би кеса на нас двоје пала,
 Двострука би нас срећа шчепала! —
 Е, па то је најлакше — насшави
 Други ортак — ајде располови,
 Пак одавде да се уклонимо,
 Њима кесу празну осшавимо.
 Знашли шта је — први реч приваши —
 Мал' да ћеће 'вако боље бити,
 Када с њима вино успијемо,
 Сваки свога пара да смакнемо.
 Допадне се оном ова здела (план)
 И утом су она два доспела
 Гост'јоници, који с' договоре:
 Ово двоје да с опровом смире;
 Зато вино, које су купили,
 С опровом су грижним замушили.
 Још овако приутошове се,
 Даб' намера вештије збила се:
 Њима ћемо најпре даши пиши;
 А ми ћемо с' само учинити
 Да пијемо, пак мало час пиће
 Число мртви с њима попуниће;
 А кеса пак сва нами осшави,
 Коју ћемо право поделиши. —
 Дођу с вином гди ји гуја чека,
 Пак свако свога другана понука.

Намире се први црвеником,
 Један другог пак бележе оком;
 Ко намери крвној с пим знак дају;
 Јер тек ови што с' шчине да пију,
 Смрт с ударцем спрашним задобију.
 Но гле први од муке с' ваљају;
 Јер ји грижа ошровна пресшиже
 И спрашније све 'им муке ниже.
 Запенушен и један и други,
 Од внушрењи раскидања дуги,
 Реч: ештои шта је благо! — пуспе —
 Ми несрећни! — пак душу испуспе.

Кад разбојник, који је дојако
 На све ово управљао око,
 Кад позор'је жалосно угледи,
 У њему се свака жила следи.
 Позна божјег човека истину,
 Пак ево од срца одкину:
 Милоспив ми саде Боже буди!
 Идем живиш' к'о пошпени људи.

Колико те удостоји смртни!
 Добара и дичности Бесмртни.
 Но жалости! кад ји неразумеш,
 Нит цениши достојно ји умеш.
 Злапо, сребро и драго камење,
 За пвоје Бог створи радовање;

А ти лудо њи употребљаваш,
 Јербо свако добро заборављаш.
 Бог ти даје, да ближњим' прибегнеш,
 С њим' поводне грехове избегнеш;
 А ти гадне прилике опвараш,
 Сирошињу какоћеш да вараш.
 Место да с њим' собраћи ползујеш;
 Чест и славу вечишу оснујеш;
 Крџаш, ломиш врагове немилу,
 Ожесточит' још пражиш беснило.
 О, колико онда би вредило
 Злаш, што т' је Небо одредило,
 Када би га срцем завредило,
 Благоспиње с њиме присвајао!

К а п љ а.

Замагле се над морем облаци,
 Сунца светли изгубе се зраци,
 Са сви спрана захују вешрови,
 Зар да с' киша мору неуправи?
 Уздигну се и влажне планине,
 Негодујућ' мушеж облачине;
 А житељи спишају с' мокроте,
 Пак упроби беснила похите —
 Но гле! ево из краљевства паре
 Спушпа с' једна Капљица у море,

Коју злоба на жртву пучини
 Непорочну и невину гони.
 Падши, прво око се погледи,
 Пак од чуда и страха пребледи.
 Штоћу бедна! — начне запеваши,
 У толиком пространству чиниши?
 Од сви моји јасам одељена
 И у безну морску испуштена.
 Отров света! куда ме оправи?
 Ах! пучине беспредјелној зјави. —
 Она јаде ни добираш' поче,
 Бисеротвор *) из пучине ниче,
 Пак промаши сву мокрошу слану,
 Дал' промаши, дал' је пренебрегну?
 Јадикуј'ћу кишну капљу гуне,
 Да с' несправи валовите безне.
 Писну ова још извесна бивши,
 Ху! ко да ме белог света лиши?
 Тако л' моја невиности се цени?
 О самртног сад случаја мени! —
 Кад је посла у злаћене дворе
 Благошворац, успашца му зборе:
 Оков своје жалости разби се,
 Незлобија награди радуј се!
 Силна Рука посла мене к теби,
 Непресечно која бди о теби,

*) Морска шкољка, у којој се бисер зачиња.

Да од зјаве избавим те морске
 И уклоним од зависни мрске;
 Питај с' дакле у мојој внушности,
 Са покојем блажене радости.
 А кад вишња соизволи Воља,
 Да се свепу ши укажеш споља;
 Свешлиће се пад пвоја невиности,
 К'о на небу јарког сунца зрачности. —

У купиј'ци злаشوкућног пужа,
 Капљица се разгријана пружа.
 А својства јој бисером постају,
 И све већи изглед добијају.
 Добродјетељ вид сопствени доби,
 Јер у дични бисер се сподоби.
 С хранишељем распи у дивоши,
 Док Промис'о усхтео је свеши.
 А сад благост његова заиште,
 Да промене ушајно жилиште,
 Зато шкољку у кој благо ниче,
 Португалци нађу, да се диче
 Са шићаром у њој обрешеном,
 Кој приличи оку божественом. —
 Та ено га! гди краљевске круне,
 Златне скипшре, хаљине порфирне,
 Надвишава вредноћу троином,
 А блиста се сходно сунцу сјајном.

Такоћеш ти анђелска душице!
 Што ти' је чисто од порока срце,
 Кад те злоба у море спровали
 И свако зло на тебе навали —
 Слично овој капљици добиши
 Спасишеља, кој ће ти' избавиши,
 Избавиши од небројни беда,
 Пак указаш' Бога и Господа,
 Који тебе рад је имап' зашто,
 Да му красиш жилиште пресвешо.
 Та онда ће непорочност твоја
 И од сунца постати јаснија,
 Од ње ће се небо удивити,
 А анђелско око засенити.

Срећа и Љубов.

Хошеле су једном очевидно
 Слешка Љубов и жељана Срећа
 Доказати : ко је јачи срце
 Човеческо шронуп' и пљениши.
 Тако Младен, који је за срећом
 И за њеним усрдијем гин'о —
 Муж у својој најбољој години,
 Буде избор Среће и Љубови,
 Да искуси чије ј' дјејство јаче.

Срећа изда све што човек цени,
 Што му чувсва дира, срце лечи,
 Чим се горди, обожењу клони,
 Све по изли на срећног Младена.
 Обогаши с' у мермер зашвори,
 Поспане му радости укућанком.
 Дневно су му све велељепније
 Собе, сале бивале и кл'јети.
 Још искусном живописца руком,
 Дуварове дивно извајавша,
 До већега дођу величешва.
 Распило је у гозбине сали
 Число јела, число служишеља;
 Расло млоштво дивећи с' гостију
 И распјеви многи привржника.
 С временом је добро насљедио,
 Које нигда није помислио.
 Мало зашим друго му с' дарује.
 А срећа му ј' с мајспоријом њеном,
 У коцкама најбогатијима
 Главни добит опредељавала,
 Да с другови употреби своји.
 Није прошло дана без шићара;
 Јер мајдани и корабљи дневно
 Сокровишча с' њему набављали.
 И због таке подашности Среће,

Немилице премда је арчијо,
 На благу се није познавало.
 Почив'о је пијан од радости
 И устај'о да јој се жртвује.
 Тек намигне, сто почипатеља
 Ушичу се испушиш' му вољу.
 Сваки данак посвећен је бијо
 Моћној Срећи и изобилности.

Сумњали ко — говораше Срећа —
 Слава мени да не принадежи;
 Није л' Младен беспредјелно пљенен?
 Мож' биш' — Љубов на ово предложи:
 Тронућу га с јачим побуждењем. —
 Нек угледи Јелицу девојку,
 Њено пуно невиности лице,
 Шап надбије тебе моћна Срећо! —
 Кад погледа божеспвену Јелу
 И каква је на очима испна,
 Пљени г' дражесп благородног лика.
 А још већма од образа г' дирне
 Срце, које из Јелице збори. —
 Већ га мање спане веселиши
 Сокровишча његовог блиспање,
 Горди дворе, пријатељ и вино. —
 „Како срећан бијо би ја онда,
 Срце њено кадби припјажав'о?”

О Љубови! по научме добит';
 Кажи, како да победим Јелу? "
 Ев' овако — Љубов одповиди:
 У напредак небуди распочљив,
 Нити слушај своје ласкашеље.
 Већ преспаје биваши распочљив,
 Већ неслуша своје ласкашеље.
 „Тражи вољу у пишој радосши,
 Буди добар, љубезан и кропак
 И не љуби срећу твоју јако!“
 Већ налази пишије радосши,
 Бива добар, љубезан и кропак,
 Нити љуби своју срећу јако.
 И где чуда до сад невиђена,
 Од њег' више не бежи Јелица!
 Поклања му слух и усрдије,
 Бива душа његове радосши.

Чини ми се — говораше Срећа,
 Да ми Младен Љубов предполаже;
 Ођу скорим да од Јеле бежи.
 Зато нек се од њега одузме,
 Шпосам годе досад даровала;
 Пак да видим оћели му Љубов
 Сиромаштва усладит' шегобу. —
 Срећа заштим остави Младена.
 И његово поарчи се добро.

Никакова није му помогла
 Рудокопња, ни пловећа лађа.
 Свеколико његово богатство
 Буде грабеж распре и насил'ја.
 Ништ' неоста чим би с' довољио,
 Ништа друго, до верне Љубовце,
 Која му би у прошивној судби
 Помоћница и свагдашња срећа. —
 Трудом својим избегавали су
 Оскудицу, у јелу и пићу,
 Уживајућ' мирно и повољно
 Заслужено приљежањем својим.
 Всује Срећа обећаваше му
 Обрадоваш' да ће га споспруко,
 Кадби се тек одреко Љубови.
 Не! — викаше Младен задовољни —
 Нећу ма ме Крезом учинила.
 Пре некасам још сиромашнији
 Чрез Љубови, него да пожелим
 Теби Срећо себе жершвовати,
 Као шпосам од пређе чинио,
 Кад незнадо за ово блаженство.
 Оди Јело, оди голубице!
 Моје срце биће швоје на век.
 Много боље и без среће бити,
 Нег без Љубве животи проводиши.

Јест Младене, моје јарко сунце!
 Моје срце биће твоје на век.
 Далек' боље и без среће биши,
 Нег без љубве животи проводиши.

Благополучни Брак.

Богу брака на век буди фала,
 Видијосам што желијо свагда.
 „Шта? говори!“ Није ствар то мала,
 Задовољни одвећ Пар угледа.
 Пар, без скуке који и кајања,
 У једнакој супружној љубови,
 У верности равног извршења,
 Брак памешно и срећно проживи.
 Једна воља ту је управљала,
 Управљала две сродене душе:
 Јер што б' Супруг, то б' Жена избрала,
 Што неб' Жена и Муж одбацаше.
 Случај, ског би с' други оскорбили,
 Мир никада њиов ненаруши;
 Скупоцене с' дане проводили,
 Нигда перепт жизни осепивши: —
 С њим' будући да никаква није
 Самовољност, с њом холост владала,
 То Муж није никада, ниши је
 Супруга му кадгођ царствовала.

Владали су; али како? с молбом;
 Борили се; можнол' вероваши?
 Тако сложни да се боре с' собом!
 Јест: коћ' боље слогу ушврдити?—
 Као што ми, пре нег с' оженимо,
 Због љубови мајсторски умемо
 Све слабости наше запајати,
 Ћуд опаку вешто заштрапати:
 Тако ишо срећни ови људи,
 Цело време дружевности њежне
 Проведоше — блаженство им буди!
 Без најмање погрешке и мане.
 Последњи дан њиног сочешања
 Од првог се није разликов'о;
 Пољупца и последњег грлења
 Жар, првоне није успунао.
 Умроше. Кад? како мош пишати?
 Које сваки може погодити:
 После свадбе на недељу дана,
 Иначе би ово било басна.

Дечко.

Дечко неки, који је свог оца
 Често звезде моприши гледао,
 Из природног захте љубопишства,
 Да и он што из неба научи.

Стане дакле оцу иза леђа,
 Уздижућ се, охотно кроз дурбин,
 Очи своје к звездама управи.
 Ал нишп' није необично наш'о.
 Шпа то значи? — запита сам себе,
 Да ја нишпа исљедит' немогу.
 А ха! сад ми тек на памет паде:
 Та мој ошпац смапрајући звезде,
 Жмири кашкад; ја то неучини:
 О нисам ли баш права будала!
 Но нишп' запо; већ знадем шпа шреба.
 Брже оба с руком покри ока,
 Пак на пустул погађајућ' небо.
 Но будала! шпа је видит' мого?
 То што и ти, који шражиш Бога,
 Разврашпеним кад најпре књигама
 И што с' им'о памети изгубиш! —

Осакаћени Ждрал.

Лист отпаде и спудити поче —
 Ал на брегу валовишог мора,
 Тражећ' плодну и блажију земљу,
 Укажу се премлоги ждралови.
 Један од њи спојаше на само
 У невољи, брижан и безгласан;

Јер је њега ловац погодијо,
 Погодијо својом љушом спрелом:
 Ниш је мог'о јадан! умложаваш'
 Браће своје радосно викање.
 И тако је на исмејавање
 Бијо овом веселом чопору.

С моје нисам ја погрешке сакаш —
 Мислио је Ждрал у самом себи —
 Чинијосам колик и ви испи
 За напредак нашег содружества:
 Запо мене с великом неправдом
 Презирете, подсмевајућ' с' јавно. —
 Ал како ће биши пушоваши?
 Мени шужном! ком крепоси и вољу
 Љуша боља к лешењу нишпожи.
 У води ћу за цело гроб наћи.
 Ах нешчасни! зашп' ме бар не уби
 Грозни онај шуге ми виновник?
 Већ овако да с' мучим и спрадам. —
 У шој речи и јадиковању,
 Дуне ветар са сува на море
 За пушнике никад поспјешнији;
 И ждралови сасвим опремљени,
 Пуш започну — хишећ' у напредак
 С брзим крилма и веселом виком. —
 Болни здраво напраг изоспавши,

Одмар'о се често на лиспови
 Од лошоса, с којима на меспи
 Сиње море покривено бјаше,
 Уздишући од боље и шуге. —
 По његовом дугом одмарању,
 Углед'о је плодну неку земљу,
 Изненада која га је спасла.
 Тамо г' срећно Промисл спроведе,
 А његови многи исмевачи
 У прождору морском гроб су нашли.

О ви! које пешка нешчаспија
 Гњечи рука и горчи вам дане —
 Ви пошпени! који шуге пуни,
 Доста пуши живош проклињете —
 Повраштите с' неочајавајте
 И на пушу кроз живош дрзајте!
 С оне стране брега боља ј' земља;
 Поље пуно весеља вас чека.

Л а с п а.

У леп неки данак лепши,
 Са веселим чаврљањем
 Дигне с' Ласпа и највиши
 Пролећаше зрака предјел.

Мало зашим из далека
 Поче грмит' — и погода
 Као што се приближаше,
 Ласпа ниже спушпаше се.
 А кад сасвим доле с' спуши
 И уклони од времена;
 Брабац један поздрави је
 С презришелним речма овим:
 Малодушна! да ти' порази
 И промене мушно време!
 Знаш да мудрац у сваки пар
 Једнак бити непрестаје.
 На то њему Ласпавица,
 Одговори: пријашељу!
 Који годе тако ради,
 Будала је, а не мудрац. —
 По времену и по спању
 Знаши с' владаш' и живиши,
 Да последња добродјешељ
 Није, свак' ће потврдити.

Зевс и Коњ.

Оче људи и животи! —
 говораше Коњиц,
 Ко престолу Јупитера
 приближавајућ' се —

Веле, дасам ја најлепши
 од свију створења,
 С којима си земљу ову
 нашу украсио,
 И из мога својељуб'ја
 морам да верујем.
 Али кажи: немам ли ја
 још разна на мени,
 Која би се поправиши
 и полепшати могла? —
 Казуј дакле! шта мниш даб' се
 поболшати могло? —
 Проговори добри Творац
 осмејавајућ' се —
 Може бити — продужи Коњ —
 даби бржи био,
 Кадби ноге мало више
 и сувље добио:
 Е, и дуги врап лабудски
 неби ме ружио:
 К томе шире прси б' снагу
 моју умложиле.
 И кадси ме већ једаред
 пом' опредјелио,
 Да љубимца свог — човека
 носиши сам дужан,

То и седло да м' израсти
неће бит' сувише.

Добро — Јовиш прида на то —
претрпи се малко!

Пак прослови реч створења
с озбиљним погледом.

Спече с' живош у пра — склопи с'
составно вешчештво,

И за пили час укаже с'
пред троном — камила.

Коњ, кад новосотворено
живошно угледа,

Од гнусности нападне га
препет и дркшање.

Ево већи — изложи Зевс —
и сувљи голена:

Ево врата лабудскога
и шири прсију

И ево ти к'о што каза
израшћеног седла;

Имаш вољу да те од ма
шако преобразим?

Коњ ни речи, већ успрашен
једнако дркшаше.

Вуци се! — реч Зевс насрави
карајућим гласом —

За овај пар научи се
 без да казњен будеш.
 А смјелоспи да с кајањем кадгођ
 поменеш се,
 То пребуди у напредак
 новосопворено! —
 Јовиш баци обдрживи
 поглед на камилу —
 И Коњ свагда са ужасом
 нека те предсреша.

Совеш Коња.

Ха! Јел право — говораше Ждребац —
 Да ми сужни под јармом спешемо:
 Живи л' гдигођ благородни коњиц,
 Који жели ослобођен биши? —
 О како су срећни били коњи
 У времена наши праопаца!
 Би свак' вишез, племениш, слободан;
 За бој, за раш одважан и храбар.
 Јарму враш свој није савијао
 Англичанин к'о ни Шпањолчанин. —
 Грдне шуме и пространи лузи,
 Срећно њино би пребивалиште.
 К пом нису се ни поља справили,
 Јер су пасли, гди је који хшео.

Зла нам срећа! мисмо пак робови,
 Тежачимо к'о испи волови.
 Слабим смо ми људма подвржени,
 Слабим људма; а сколько јачи! —
 Само један поглед бац'ше браћо,
 На човека — швар недовршениу
 Пак судише, шта је он? шта л' мисмо!
 Такову швар нама одабрашим,
 Зоб и сеио пресело ми! није
 Одредила за госу природа,
 Пфи! која тек на две ноге стоји. —
 Осећа л' он из далека борбу?
 Тупњи л' под њим, кад попрчи, земља?
 И његов нос модар пламен суче?
 Јел' он од нас великодушнији?
 Живошно ли над нама красније?
 Има и он, што нас краси — гриву?
 И свр свега, он је наш господар,
 Који нама заповеда браћо! —
 Ми г' пршимо и силе његове
 Бојимо се, носимо г' на војску:
 Рап водимо и крвавимо се.
 Кад победи слава му с' распева;
 А победа, коју је добио,
 Наше ј' дјело, мисмо одржали.
 Пак каква је запо нама фала?

Пред његовим победоносима
 Колесама за дику служимо;
 Пак за мало дана ах! упрегне
 Вранца, свога најбољега хапа
 У плуг, да му несрећнику оре! —
 Ошргните с' браћо моја слашка!
 Од подлога овог робовања:
 Снимте јарам! будите слободни!
 Све је лако, шек будимо сложни! —
 Но да чујем, како ви мислите? —
 С шим умукну. — Ржајућа вика,
 Дивја вриска на по подигне се;
 Јер сви шако исто осећаше. —
 Један јед'нит, ал искусни бељац,
 Погошову други Неспор, почне:
 Истина је природа је соспав
 Величеспвен нама даровала,
 И улила снагу у копино;
 Ал је човек из шпедрије руке
 Получијо — разум, браћо драга! —
 Ко подиже ову коњушницу,
 У којој ми безбедно живимо,
 Уклоњени од шигра и вука,
 Заклоњени од кише и ветра,
 Љупе зиме и мећаве спужне?
 Чиј је пос'о да нас глад не свлада,

Кад је слаба ни ливади паша,
 Кад лед поља пустиони и мртви —
 Ко нам онда са наши јасала
 Расперује и нужду и бригу? —
 Добри човек — нико други браћо!
 Кога нам је Небо поклонило.
 Он посеје зоб пак седам пуши
 Жање, слапку правицу сасуши
 И увезе под кров свога дома.
 Истина је, помажемо и ми,
 Али јел' по нама забадава?
 Он нас дневно нарани, напоји.
 Јели њему по ј' и нама празник.
 Служимо га, и он нас обрашно.
 Једном речју живимо заједно
 И заједно слободу делимо. —
 Вранчић неки, Буцефал названи
 Породом Грк, кој' је кадгођ славног
 Александра — Човека носијо,
 Бијо је краљ у његовој шпали,
 Као што је онај на престолу.
 И гди је гођ госа жњео славу,
 Ту се јунак и овај показ'о:
 Обоица и човек и коњиц
 Насељени свет обладали су
 И делили славу завојшпења;

Јер иначе неби извештаја
 Никакова бил' о Буцефалу:
 Већ погребен у дубокој ноћи
 Тај би дивни губио се коњиц.

Није тако ни Цицero слави
 Побуњене упиш'о Римљане
 Као овај Неспор браћу своју.
 Јер он први, а по њем' сав чопор
 Силовиши ови крамолника,
 Коњушницу поискаше своју.

Испребленије Шуме.

Земљедјелац неки имао је
 У добру свом једно парче шуме,
 Која му је мало — доносила.
 Сног науми искорениши је
 И ту земљу другче упошребит'.
 Запо сина свога неки дана
 Са сикиром и са прикопом
 Пошље, шуму да сву искорени.
 Кад саслуша син Јован заповеш,
 Он самсобом говориши почне:
 Шта? ја самциш да толику шуму
 Искореним! а по немож' биши;

Та најмање шребам два месеца!
 Не, ал право да расудим: један
 Ја да целу искореним шуму! —
 Тако му се шај пос'о чињаше
 Исполински, да кад је опиш'о
 По наредби — није никакове
 Им'о воље ни да га започне.
 Лежао је само и спавао.
 Насипијо с' кад би одгладнијо
 С дивјакама, пак би опет спав'о. —
 Кад неки дан: епо земљедјелца,
 Заканијо с' да увиди шта је,
 Син му за то време урадијо.
 Но! — прослови — овде ништа невидим;
 Ваљда с' с другог краја започео?
 Јест да! — Јован беседу приватни —
 Овај, пос'о није за једнога.
 Гледај само, колика ј' то шума!
 Пак да је ја сам самцим истиребим! —
 Отац видећ' гди је погрешијо,
 Пак му врло лепо одпочео:
 Имаш право сине! што говориш.
 Ал ја нисам ни мислијо тако,
 Да ти целу искорениш шуму:
 Ево шта сам хтео да урадиш:
 Да од дрва връове сакрешеш,

Е, и жиле, што ми земљу буше.
 Ах та по ће шаки биш' гошова —
 Прида Јован, и да се за послом.
 Већ други дан било је свршено.
 Видиш сине! — настави му даље —
 Онај рогал (сила ми по смеша)
 Уздашли се да мош искорснит?
 Како неби — привати реч Јован —
 И за мало тај комад оплеви. —
 Тако после комад све по комад
 Налагајућ', за кратко се време
 Искорени и опрни шума.
 И шако се сав тај пос'о сврши,
 Што с' видијо исполинским биши.

Небуд грдан никакав нам пос'о;
 А акосе за један дан чини,
 Разделмо га како нам је воља,
 Пак помало надвладаћемо га.

Паун и Ждрал.

Инашећи с' с Ждралом неким
 Горди Паун говораше:
 Шта ти нећеш баш никако,
 Да се самном брацки сложиш?

А мораћеш, ја ти кажем,
 Ма кад било попустиши.
 Погледај ме, пак не реци:
 Какво је то дивно руво! —
 Та и саме рајске птице
 Морају ми завидиши,
 И красоти мојој свагда
 Прво место даровати. —
 Мој реп пунцап огледала
 И враћа мог сјајности дивна,
 Чине дасам целог двора,
 Украшење ја највеће.
 А молим те, кажи само,
 Шта ти имаш? радби знати,
 Са чега би с тобом мор'о
 О првенству с' препираати. —
 У оделу идеш простом:
 Ето у пој сурој сукњи
 Ванкадашњој, ниш с' у сану,
 Ниш у каквој ти почести. —
 Имаш право — Ждрал одврати —
 Да је моје одвећ мало
 Достоинство, а одело
 К'о што кажеш, врло ружно.
 Ал те каква имам крила!
 Пак се пењем у висине,

Преко сува, преко мора
 И највиши свецки гора,
 Гледим Боже! сав круг земни,
 Пак у коју оћу земљу,
 Тамо сперем моја крила
 И гди захнем ту се спустим.
 Ма гди бијо, код куће сам,
 Ма гди дош'о угошћен сам,
 Једем, што ми срце вели,
 Нип се чега ја зажели.
 Ти пак смрдиш на ђубрету,
 Једва на кош да полетиш;
 Спог не цен'ме тако мало:
 Човека не чини руво.

Ружа и Лепшир.

На ружични сасвим један
 осамљен калемић,
 У градине који угљу
 присађен спојаше,
 Обигравши сво мирисно
 цвеће, Лепшир слепи.
 А ту је баш цвала једна
 једина Ружица,
 Из дубљине која срца
 пешко уздисаше,

Неби ли је како Лепшир
 дочути могао ;
 Јер је рада, да му своју
 шегобу открије. —
 Шта ти фали, кажи мени
 прекрасна Ружице? —
 Соучасно питаше је
 наш мили Шаренко —
 Тако млада, шако лепа,
 пак да ми уздишеш!
 Нинајмање не находим
 да је соопвјетно. —
 Јест те како — напо њему
 приложи Ружица —
 Кадсам шако осамљена
 и заборављена. —
 Свеколике сеспре моје
 шамо на сунчаом
 Меспу оном, у средини
 градине цвешају:
 Пролазећи диве им се,
 похвалу им дају ;
 Ја пак цвешам чак у крају,
 у последњем угљу
 Ни од кога погледана,
 сасвим непознана. —

Тако лепо цвешам, шако
 пријатно миришим,
 К'о ма која у ономе
 ружичњаку сестра;
 Ал бадава, кад цео мој
 крапкоцветни живош
 Непримјетно — без љубови
 проводиши морам,
 Док ме шужну на последак
 и смрт не посјети! —
 Ти се шужиш — рече Лепшир —
 на шакове спвари,
 С који треба даси Небу
 одвећ благодарна.
 Руже оне, које зависти
 у шеби подижу,
 Далеко су краћег Сестро!
 од шебе живота,
 Која овде у пријашном
 ладу се развијаш.
 Похвала и удивлење,
 које њима чине,
 Није кадро њи несрећне
 доспа ушјешити,
 Кад припека и жар сунца
 пре свега времена

Опали ји, да морају
 сасвим увенути.
 Осим пога и у том су
 оне несрећније,
 Што ји мимо пролазећи,
 често самовољна
 Кида рука и плеви ји
 јошпе у пупољку.
 Ти међу шим у прељупкој
 завешрини овој,
 Од мешежа удаљена
 сасвим безопасна
 Слашки живош сама,
 али двогубо уживаш.

Завидимо често сјајној
 ближњег нашег коцки;
 А кад добро изблиза му
 спање промошримо,
 Налазимо коликог га
 добра жизни своје
 Спаје, свешло по његово
 великољепије.

Младо Дрво и Вешар.

Младо Дрво.

Лакше ако Бога знадеш,
 Лакше Вешре господару!
 Зар невидиш да ја овде
 Незаклоњен сам шек спојим.
 Ено шуме, ено луга,
 Тамо изли јарост швоју,
 Мене лако пребиш' можеш,
 Јерсам једно Дрво младо.

Вешар.

Ти си једно Дрво младо?
 Добро дакле срце моје,
 Сошмим ћешсе лакше моћи,
 Кад ја дувам превијати.
 А погледај колико ји
 Тамо леже поваљани;
 То су спари све распови:
 Имај дакле спирјенија!

Младо Дрво.

Кад је тако к'о што велиш:
 Да се могу превијати;
 Дакле што ме већма чупаш,
 То се бољма усађујем.

Крокодил, Тигар и Пушник.

Преузацким једним пушем,
 Који бјаше с десна гором,
 А са лева реком Гангом
 Списњен, Пушник шестивоваше. —
 Нечајано спази с брда
 Разјареног Тигра једног,
 Који с' доле залепијо,
 Да г' распргне и прождере.
 Брже боље у пливању
 Смисли пражип' спасенија.
 Тек да скочи — ал Крокодил
 Епо му на сретеније.
 О нешчасни! — код два ова
 Грозна звера, Пушник викне —
 Куд с' окренем, куд погледим,
 Смрт извесна мене чека. —
 Пун страха, пун очајања
 Клоне доле на колена,
 Прождору се предавајућ'
 Бесни ови месождера. —
 У шом Тигар већ раздражен,
 Управи скок на Пушника,
 Ал урпаво Крокодилу,
 У чељуси зјавне доспе.

Задовољан овај с пљеном,
Врати с' на праг у дубљину,
А невредим и избављен
Путник на пут свој с' обраши. —
У највећој опасности
Непреба да очајаваш;
Јер спасењу често служи,
Што ти с' чини згиба конач.

 Д О Д А Т А К.

З и м а.

Пуше се долме, спењу и планине
 Под гуспим снегом, покровом немилим;
 Нагрћу с' сшрашни сметови свуд,
 Жеспока свирјепијем Горњака. —
 Већ горски ајдук шумом с' опроспијо;
 Ужас и грабеж изнео свирјепи;
 Постаје најамником верног
 Јапака, одену док се лузи
 Умиљном аљом. — Рупави с' довољи
 Пан у ушиш'ју с Фауни неспашни
 Урлец'ма тек курјаци гладни,
 Свапују дебелом кој' по снегу. —
 Ловац са шаром зечије прагове
 Обнавља, спопе једва извлачећи;
 Звера и креће са преладне
 Постеље: оловом главул' коме

Прозвижди пешким? бркове од мила,
 Посуше ињем глади, засукује. —
 Паспира свирке кам предивне?
 Цвркуп ил ипица по небу плавом?
 Силношекућег кам жубор извора?
 Сан што навлачи шрудноме пушнику;
 Лиспнаша кам дрвећа, шраве
 Кишнасте веселим цвећем пољским?
 Смрзнути све све, једрина припиште
 Пара; над којом нича прежеспока
 Шкрипећи, кивним зубом бесни,
 Успави шаласе скојим рјека. —
 Сељаци јако гајеве пустоше;
 Суседи рипа силну шричурину
 Косећи, криве оптерећу
 Сонице, грабећи живо дома. —
 Старине с децом запећак чувају;
 Да враћа реће млаћи спварају!
 Вичу, кроз прозор капшто гледе
 Мећаву, смрт као (скорог госта).
 Кудгоћ взор пошљеш, саме од белине
 Засене. Звезде боју одржаше
 Тек; друго све природа сура
 Покрила спуденобелим сукном.

М и л а н у.

Оспављаш Музе њежне Емилије!
 К'о гњиле за свој конач ји смапрајућ';
 Просширеш руке крупом Марсу,
 Који се на тебе давно смеши.
 Напредуј! Срб је њему у очима;
 Неће ни теби лоше бит'. Рабри се!
 Јербо је слабло твоје дика
 Била и биће у нашем роду.
 Кораке сравни с жељама мојима,
 На олтар среће које ти приносим:
 Пример да будеш сјајним жељам!
 Наглећи пресрећно твојом савишкку.

И с ш о м.

О слапка душе моје половино!
 И дико блага прсима спеченог —
 Дајеш и данас Музи мојој,
 Феба да с'цитаром срећна! шипра.
 Радуј се! цвеће бере ти невено;
 Од ког ће мирис и Зефир преспане,
 Кад сасвим ладит' образ смршни,
 Погине љупе кад тај од циче —
 Црпиш' ти душа: својству ће другана
 Свом наћи верног. — Поздрав а за сада
 Од мене прими попли, с којим
 Живи, весели се, дижи, крепи! —

А ђак кад би с једног из'о сено,
 С језиком би други лист преврн'о.
 Но једаред кад га је учијо
 Магарац је на! повикнуо;
 Скочи вес'о Талијанац саде,
 Зборећ: мој Ђак већ два слога знаде!

Рибар и Пушник.

Превезавши преко воде ладне
 Рибар неког Пушника, заишпе:
 Да му плаши, исто га је превез'о.
 Пушник њему: јеси л чуо — рече —
 Пребијене крајцаре ти немам,
 Негођу ти даши добар совет.
 Напо Рибар: бре ти мени плаши,
 Непребама ја никаквог совеша.
 Немам — рече Пушник — пак с' описне
 Позна Рибар с каквим посла има,
 Пак му рече: де, да чујем совет!
 Рад и вес'о Пушник изговори:
 У напредак немој никог више
 Превозити кој новаца нема!

Циганин и Рибар.

Гурбеш неки који Тису рјеку
 На чунићу хтеде пребродити,

Запита свог возара Рибара,
 Будући је опвећ спрашљив бијо:
 Јел' у Тиси брата, когоћ ост'о,
 Кога си ти превести хошео?
 Кога нисам, већ само хошео —
 Рече Рибар — тај се упопијо;
 Али ост'о није неплаши се!
 Јер недадош' ни рибе, ни људи.

Лажно изреченије.

„Време бежи!“ ви велиште,
 Јербо худо разумете:
 Време стоји, ви бежиште!

Ошказање.

Да Бог да на здравље мили оче! —
 Нисам кијо, већ кашљо будаче! —
 Е не дао Бог на здравље, оче!

Особито Снуждење.

А.

Пријатељу! јел' цела испица,
 Да ти је у опасности жена?

Б *

Б.

Не могу ни снужје описати,
 Вр ми с' ножа око грла врти:
 Жена с' боји: она ће умрети!
 Ја се бојим, да ће преболети.

Протагора и Ученик.

Протагора гречески Вишија
 Учио је некога младића
 Краснореч'ју и правдословију,
 Кој' се с њиме бијо погодио:
 Да тек тако за шруд му исплати,
 Ако прву парницу добије. —
 Предузимај када свој Так сврши
 И време се плаћању приближи,
 Пун лукавства реч: учишељу:
 Збогом остај вешти Маџистору!
 За шруд нећеш добит' ни крајцаре,
 Кад по славни Вишија разуме,
 Негодујућ и чудећ се послу
 Овако му умичити почне:
 Немој Баче! да те предам суду,
 Зашт на сваки начин мораш плашит',
 Виш, на суду један мора добит':
 Добијем ја? по од спране суда,

Добијеш ти? оно из погодбе
 Мораћеш ми за шруд исплашиши.
 Ал га 'вако Ученик надмудри,
 Са лукавим својим изговором:
 Ти ме можеш слободно шужиши,
 Ал ни паре нећеш завезаши:
 Један од нас мора изгубиши;
 Изгубиш ти? суд ће ме браниши,
 Изгубим ја? паметна погодба,
 Пак виш да ти нећу исплашиши. —

П и с м е н а.

Који жели мудрац биши,
 Тај Писмена мора знаши,
 Њину жељу познаваши,
 Совете им испуњаши.
 Аз говори: Амин буди!
 Буки: Бож'ја воља свугди.
 Вједи виче: Вредац буди,
 Глагољ: гонит' с' не усуди
 Добро: Друга швога нигда;
 Берв: јер Таво крив бић' онда.
 Јесп (Е) Ецо те чека пако,
 Живјеш': Живиш ак' опако.
 Земља учи: Земља да си
 Иже: И ти цар што јеси;

Јом: Јер од ње сотворен си.
 Како ти' каже: Крошак буди.
 Људи (Л) ти' моли: Лењ не буди;
 Ље: Љубезан буди сваком;
 Мисљем': зло не Мисли ником.
 Наш: „Оче Наш“ Богу чаши,
 Ње: Њим помоћ вишњу ишпи.
 Он: Онај ће блажен биши,
 Покој: Покој уживаши;
 Рци: Ради који чесно,
 Слово: Божје Слово врно,
 Твердо: Творећ' испуњује,
 Берб: и Тишаб *) извршује.
 Ферти ти вели: не Фали зе,
 Хјер: Хаљином не горди се;
 Ци: да Цару даш цареву,
 Черв: да Чиниш увек право.
 Ша: Шеприљи боље — вели,
 Ци: него Цеп ближњег гули! —

Ово ком је пешко знаши,
 Тај ће се шек пошрудити,
 Да Писменце Черв научи,
 Које њега за све учи:

*) Legalitas.

Чини добро, а зло бежи!
 То нек добро забележи
 И труди се испуњати,
 Пак ће одма Мудрац биши.

Духу *) Професора Магараше-
 вића.

Да зађе, паде, неспаде вечишо
 За Српски рођен Род Магарашевић,
 С дикама борећ' се у нашјеч,
 Осећа напредак умног поља.
 Заши' бар на суву грозна о Апропос!
 Ах, ах, јуначког Пловца не дочека,
 Прескупа док би трга Роду
 Распач'о (бурноме што ј по мору
 Озбиљски скупљ'о, Српство да богаши);
 Већ срце наше, невини жершвеник
 Свирјеп'ја швог, црњом да шугом
 Обложиш, у плову осепиш' Му

*) Ова и после не долазећа ода, прем да је средшвом Љешониса Српског на свеш изашла, но чрез гдикоји штампарски по грешака, које ми на меспи смисл, а на меспи слогомерије кваре, [спављам ји поправљене у моју књигу.

Горчину дајеш својспва ш' прежеспока.
 Несмапра око швоје немарљиво,
 Шта с Њиме Српском Роду поне?
 Како Лахезис о Њему мисли?
 Разбираш слабо, оштре већ ножице
 Немило пружаш, жицу па шанану
 Пресецаш — Ху! да црне шпете,
 Шкодне да измене браћо, за нас!—
 Високи Мудрац, снажан и Вишија
 С Њим паде решко народољубије:
 Плафона мудрог, Цицерона
 Силнога, Ливија медошочног
 Род губи. — Ко ће борби ко писменој
 Одјако Ђорђе! Србаља управљаш'
 Невеште коракé? казиваш'
 Пуш пречи, чистији, бољи, лепши?
 К народном ревности благу, ко ужишаш',
 Маперњи говор пишашни богашин',
 Тевтонску дичности му присвајаш',
 Силније пљени да срца наша?
 Народа Дике, ко ће у Пантеон
 Прашиш', Славенства изводиш' ошлике,
 Започињаш' у Роду важна,
 Важнија водити срећном концу?—
 Та шуће душе за Тобом уздишу,
 Ценећ' Ти намер дјелма се дивећи

У звезде, нас жалећи кују,
 Споменик зидају свом у срцу.
 Све црње шпете, жалбе све грозније!
 Но Српски Гениј' плачаи и сумораи
 На своју младеж взор жалосни
 Баца и дубокопужним гласом
 Изража, држећ' образ Му живоша:
 „За Наставником пецише Соколи!—
 „Што крепка с трудом мож' учинит'
 „Воља, што пламена љубов к Роду
 „Учте с': пак својски с Њиме сарањену
 „Надежду слашку, Роду поврашше;
 „Уштрба нек у добру нема! —“
 Судба и времена зуб, над слабим
 И трулим шелом кадра се свепиши,
 Труд пак похвални, сјајна и намера
 Верним у подражашељима
 С именом живиће славно на век.

Високоученом Господяну
Симеону Милушиновићу Сарајлијк
Сербијанке Сочинишељу
певана у Пешши
1833. На дан св. Симеона Богопримца.

— — — — Вечност бы
Прежельно Теби даровао, духъ е алъ
Мой слабый, песма смршна, волю
Никада умирућу прими мою.
Б. Б.

Не крупна дјела мишце чудновите,
Трисна што кивном душману зададе
Јада, шам' на јуначком пољу,
Свог завичаја док оков разби:
Не Меценаше, причине рајскога
Овде на земљи још поселенија —
Обрану, дику красног, доброг,
Испиног, оплич'ја поднебесног:
О, иди за сад и ти Лепосаво!
Љубведостојност које ми шанане
Прешањи на варвишу жице,
Пљеник ти славнијем хипи послу:
Мужа пој Музо! завет што учини
Јасном са лиром, верним и гуслама

Распудиш' враге ума, срца,
 Србину спавше на пут ко цјели.
 Пој Дику, тврду веру што зададе
 Нашинце сјајне овјекочичи:
 Милоша, Ђорђа, Вељка, Луку,
 (Честите образе врлог, дивног)
 Певаца вечном предаши спомену: —
 Гусала понос — врлине Народа
 Давнашње: Марка Краљевића,
 Реље Крилашице и Косовског
 Разројаш' славу даљним по земљама: —
 Судбама слашке матере Србије
 Унуке учиш' шећи к цјели: —
 Певаци Милоше, спрељаш' Вуке —
 Узвик Му грла седмера небеса
 Пробија — муњи равно у простору
 Мишлења Пегаз Му пронзава
 Спране, на срећни Врачар слазећ', —
 Гле!
 Капљице скачу — пошок се гопови!
 Мизије славне гди ће се брчкаши
 Одјако Виле, забављајућ'
 Млађане с песмама Певце Српске,
 Волшебну који црпиће водицу,
 Срце да лече браћу и сесприци,
 Обају ране верном другу,
 Жице чим дирну, кавал пошегну. —

Вселенски Вила верни Постприжнице!
 Овјечитељу врлог и чесши тог!

Решки Породе срећне мајке!

Прави Србе Милушиновићу!

Гајеви неме, пошоци с' паложе,

Одскачу брда, долови шире се

Појао ил јуначка дјела,

Взајмну ил славијо њежног двојства

Љубов, анђелско л' човекољубије;

Вештим певањем милу јер природу

Понављаш, паче л' повтораваш,

Верно се закона пивари држећ'.

Код Тебе Марко свагда је озбиљан,

Чудновит Реља, постојан Обилић;

Делфина јер у шуми нећеш,

Дивју нип' свињу у мору прпиш.—

Триста о, пуши срећна Анђелијо!*)

Духовма л' чврстим славно Сарајево!**)

Могосте л' Српску сирошињу

Чим благороднијим угледаши?!!!

Та није Орфеј спјенопошресиви,

Омир нип' дивни Славноме Народу —

Кроз песму лив'о дух божества

Доба у срећније ... ваш нег Соко.

*) Мати Појете.

***) Место рођења.

Слава и дика ваша ће Маншуу
 За леђи спавиш'; к р а с н о јер докле гођ
 Попреса чувства, дивно с' цени,
 Сима ће (певао дуго!) блиспаш'!

Сјени

Георгија Поповића,
 Пароха Сенћанског.

Уцвељене ко да нас утешу? —
 Доброг Оца, Учитеља благог,
 Георгија духовног Паспира,
 У сузама погружена браћа
 Мртва у гроб ладни спроведоше!
 Дух сад Његов, за небеса рођен,
 Опростив се од ограничености —
 Оде шамо, гди се лакше дише,
 Страх и шрпеш гди и недопире,
 Ниш плач смећа веселом пјенију —
 Да ужива заслуге вечише. —

Благо Њему! будан Он и справан,
 А код мирног — браћољубног срца
 Час ођуша људског осуђења,
 За премило — Њему поверено
 И под Њиме преуспјешно спадо
 Ублажујућ' свесрдијем Небо:
 „Заспуши их и помилуј Оче!

Али ко ће (чемерног пићања!)
 Ко одјако с ликом човечности,
 Христољубја и братољубија
 Нама славим, нама посршавим
 Прешходити, нас привикавати
 Благосињи, достоинству жизни?
 Ским ћемо се од сад поносити,
 Жарит' огањ свете народности?
 Сенћанине! ко ти образ свеплаш'?
 Кад ожедиш, ко ће те поити,
 Спасителним живоша нектаром
 Кроз Тулијев златовршни сисак?
 Кад те срећа твоја изневери,
 Ко ће онда сузе упирати
 И рањено срце ти лечити?
 Ах нема Га! оде на испину;
 Лак Му пеп'о, а блажени покој!
 Уцвељене, ко да нас утешити?

Т. Г. ПРЕНУМЕРАНТИ.

Високоучени, Многоструки и Родољубиви Го-
сподин **ВУК СТЕФАНОВИЋ КАРАЏИЋ**,
Велики Књижевник и Пожертвоватељ Рода,
Философије Доктор, и учени Друштва:
Санкт - Петербургскога Вољног Љубитеља
Руске Словесности, Општества Повјеснице
и Древности Руске, Краковскога, Тиринг-
ско - Саксонскога за испраживање Опачанске
Спарине, Краљевско - Гешингскога Член Ко-
респондент и Пензионер Руски, бивши Пре-
зидент Суда Српско - Београдског.

А Д А.

Послани од П. Г. Васил. Половића трговца.

Честни. Г. Стефан Гајчевић Парох. Го-
сподин Шандор Дудварски П. Дишпр. Комер-
сар. Пошп. Г. Самуил Дудварски сир. опач
Господин Григорије Поповић мјест. Нопар.
Пошп. Г. Павел Груић трговац. 5.

БЕЧЕЈ СТАРИ.

Послани од Пошп. Г. Василија Поповића
трговца.

Чесп. ГГ. Пароси: Павел Бељански Госпођиначки. Самуил Бранковић Сп. [Бечејски. Благород. ГГ. Вармеђаши: Александер од Фелдвари Бач. Варм. Комесар. Георгије од Чокић Бач. Варм. Јурасор. Благород. ГГ. овоспранског по шиског дишприкша: Георгије Спакић Сенапор. Јоан Јоановић Сенапор. Арон Јоцић велики Ношариј. Јоан Петровић Касаперцеппор. Јоан Голубовић Геомешра. Јосиф од Гавански, почесни Порупчик и Срем. Варм. Асесор. Јоан Мучало Вице-Фишкал и Конзулпор. Арон Кљаић Вице-Фишкал и Конзулпор. Василије Пекаровић Варошки Ношариј. Благород. ГГ. Адвокаши: Арсеније Ђорђевић. Александер Влаовић. Трифун Јојкић. Симеон Пеић. Павел Гајновић. Благород. ГГ. Јураши: Сава Ђорђевић. Димитрије Иванић. ГГ, Дијурниште: Тома Ћендић. Тадија Елчић. Никифор Вуић. ГГ, Папварисште: Димитрије Дебељачки. Александер Вукосављевић. Урош Дорић. — Г. Гедеон Пекаровић Постмајспер. — Високоучени Г. Арон Поповић Учишељ. Благород. Г, Емерик од Чернић Оишпинар. Благород. Госпожа Ева од Чокић Вдова. Благород. Гжа Екашерина Гагић Сенапоровица. Пошпенород. Г. Анаспасија Спојановић Вдова. ГГ. Ученици: Георгије Куљанчић Јеспешвослов, Симеон Гајновић Умослов. Г. Павел Илић

Апош. Субјект. Господичне : Марија Барањан
 Марија Спакић. ГГ. Арендатори : Гаврил
 Нешковић из Черевика. Јосиф Мачвански из
 Каменице. Андреј Пешровић. Теодор Спа-
 рачки. Мојсило Газибара, Сирош. Тупор.
 Г. Максим Рајковић. Гри Трговци : Павел
 Спанишић. Арон Шимоновић. Глигорије
 Дражић. Василије Дражић. Павел Елчић.
 Данил Спаић. Антоније Галешкић. Самуил
 Стефановић за синове : Теодора и Конспан-
 шина. З. Геордије Мандровић. Павел Аншу-
 новић из Вашархеља. Димитрије Пешковић.
 Гаврил Лешкић. Јоан Спанимировић. Тимо-
 шеј Галешкић. Јосиф Божић. Василије По-
 повић. Совокупишељ. Јаков Спојановић. —
 Г. Давид Вукосављевић Дишприкшки Спра-
 жередовник. Г. Стефан Гагић саврш. Јези-
 кословац. Г. Живан Божић. Г. Тимошеј Мило-
 вановић Тупори. — Гри Варошани : Глигори-
 је Војновић Биров. Трифун Бошковић Касир.
 Павел Божић Ешкуп. Јоан Живковић Еш-
 куп. Јоан Елчић Форш. Комесар. Танаси-
 је Кекић Општинар. Павел Хорватски Зе-
 мљедјелац. — ГГ. Мајстори : Хриспофор
 Дорић, Стефан Дорић Абаџије. Павел Ма-
 шић Берберин и Љубиш. Српс. Књижеспва.
 Михаил Станисављевић Абаџија. Теодор Бош-
 ковић женски кројач. Максим Елчић мушки
 кројач. Димитрије Милковић Ћурчија. Јоан
 Елчић. Павел Пешровић. Гавра Хаднаћев.
 Чизмари. Г. КАСИЈАН СТОЈАНОВИЋ Са-
 пунџија. — Г. Кирил Влашић, Георгиј Јоано-

вић. Лазар Христофоровић Ишпани. Сте-
фан Јанковић Ученик српске Школе. 88.

Б У Д И М Ђ.

Благород. Г. Пешар од Аси Марковић
Ком. Бих. прис. Благород. и Високоучени Г.
Јоан Берић Докшор Философије, и при виш.
Школа Надзир. Акшуар. Благород. Г. Сте-
фан од Авакумовић Адвокаш. Благород и
Високоуч. Г. Пешар Теодосијевић Јураш. Гжа
Марија Аларгић Вдова за сина Лазара. Г. Пе-
шар Думић Симиџија. 6.

ВЕ Л Е С у Македонији (Мука Донска).

Г. Анђелко Палашев вел, куп. и вел. Љуб.
Књиж. Српс: Основашељ Библијошкеке љу Ва-
роши Велесу.

Љ Р А Њ Е В О.

Послани од Пошп. Г. Димишрија Сервинца
Трговца.

Чеспњејши Г. Димишрије Баковачки Па-
рох. Чесп. Г. Стефан Марковић Парох. Бла-
город. Г. Георгије Богдановић Кикин Дишп.
Каснер. Пошп. Г. Димишрије Сервинац пр-
говац. Г. Јоан Рајковић Касир. Г. Стефан
Влашкалић Трговац. Г. Димишрије Ђурко-
вић Кројач. Г. Јосиф Бранковић Сапунџија.
Г. Григорије Рацков шрг. Калфа. 9.

В Р Ш А Ц.

Послапи од Високу. Г. Дионисија Павловића
I. Г. Клирика.

Високоуч. ГГ. Клирици: Јоан Драицки
Карловчанин III. Л. Александер (Вуковић
Бачванин Јураш. Димишрије Баконовић из в.
Средишпа. Захарија Живић из Боке. Жи-
вони Ивачковић из Делиблага. Михаил Ка-
рановић из М. Гаја. Димишр. Милошевић из
Гада. Георг Михајловић из Ишебеа. Макс.
Поповић из Алибунара. Ник: Предић из Са-
кула. Јоан Савић из Гада. Мих: Стефано-
вић из Мехале. II. Љ. Димишр: Богдановић
из М. Гаја. Дим. Живановић. Јоан Милуши-
новић из Ченше. Пав. Николајевић из Кума-
на. Теод. Новаковић из Ченше. Агатије Пеић
из Севкерина. Ненад. Пеић из Црње. Консп:
Рајковић из В. Кикинде. Јовак Стефановић
из Деске I. Љ. 21.

Послани од Чесп. Г. Михаила Миљковића
Бакона и Учишеља.

Чесп. ГГ. Пароси: Лазар Радак Намјесп.
и Ч. Коиз: Сосјед: Лазар Живковић Парох
Идварски. Благораз: Г. Анш: (Маринковић
Учишељ Идворски. Ник: Краљев Ученик Ид-
ворск. — Ученици Вршачки III. Разрјада:
Свеспозар Нанџић. Панш; Јоановић: Консп:
Шићаров. Јоан Јоановић. Аврам Царан. Јоан
Јанковић. Јоан Војновић. Јоан Богдановић.

КАРЛОВЦИ СРЕМСКИ.

Послани од Високоу: ГГ. Аркадија Недељковића и Максима Папића, Богословаца.

Чеспњејша ГГ. Павел Недељковић Парох Мошорински. Андреј Спанимировић Адми: Парохије Гардиновачке. Михаил Величковић Адми: Парохије Виловске. Гаврил Николић Ђакон и Учишељ Тишелски. Благораз: Г. Петар Ненадовић Учишељ Мошорински. Благораз: и Високоу: ГГ. Јоан Пешић из Каћа. Јоан Радојчић из Јаска. Коисп: Јосифовић из С. Андрије III. Г. Клирици. Тапомир Миловук из Трпиње. Василије Берар из Кикинде. Урош Папулић из Буковца. Јоан Чокор из Баје. Стефан Вулић из Мошорина. Јоан Корњачаровић из Бингуле. II. Г. Клир: Георгије Врачарић из Спанишића, Георгије Николић из Сеише. Василије Јанковић из Манђелоса Соврш: Филос: Павел Мишчевић из Кузмина. I. Г. Клирици: Г. Јосиф Оспоић. Краснор: Сл: Г. Павел Давидовац из Мошорина Сл: Машемашике у Тишелу: Г. Арсеније Павичевић из Мошор: Шајк: Башај: Каплар. Г. Арон Малешин из Сеишивана Трговац. Господична Јелисавеша Живковић книж: Српск: Љубиш: 23.

МИТРОВИЦА.

Послани од Чесп: Г: Александра Јанковића Ђакона и Учишеља.

Чесп: ГГ. Адам Мирковић Парох. Алекс: Јанковић Ђакон. Јоан Мирич Ђакон Лаћар-

ски. Високоуч: Г. Стефан Новаковић Учи-
 тељ. — Пошпенор: ГГ. Никола Апанасије-
 вић. Јеремиа Трифковић. Дим: Поповић.
 Дим: Божић. Јоан Теодоровић. — Трговци:
 Боја Кашић. Скелерија на Мишровици. —
 Георг: Паншелић. Јоан Заглић. Милош Спаи-
 ковић. Пав: Георгијевић. Теод: Милинко-
 вић. Милан Радовановић. Милош Крајчи-
 новић. Консп: Георгијевић. Драгиња Кре-
 поносић. Јелена Јоановић. Ева Николић. А-
 ма Пешровић. Марија Коспић. Ученици.
 23.

М О К Р И Н.

Послани од Пошп: Г. Јоана Коспића Трговца.

Чесп: ГГ. Јоан Михаиловић Парох за у-
 нукe Консп: и Алекс: — Михаил Крајовац
 Парох и Кашихеш. Благород: Г. Филип Вај-
 двћ, Дишпр: К. Сенашор. Благород: Г. И-
 сидор Риђички Реиншмајстер Чанадски. Пошп:
 Г. Захарије Звекић. Пошп: Г. Јоан Коспо-
 вић за сина Емилијана. Трговци. 6.

П А Н Ч Е В О.

Послани од Чеспњ: Г. Мојсеа Ашанацковића
 Кацелана.

Пречесп: Г. Консп: Арсенијевић Про-
 шопр: Чесп: Г. Теод: Живковић Парох и
 Член Консисп: Чесп: Г. Мојсеј Ашанацко-
 вић Кацелан. Благораз: Г. Васил: Ришпић

Учит: Пошт: Г. Пеш: Јанковић Иберрајшер.
 Пошт: Г. Вас: Беркић /куп: Пошт: Г. Георг
 Субошић куп: Пошт: Г. Игњаш Барајевац
 куп: Пошт: Јоан Симић Берб: Пошт: Г.
 Алекса Јоановић. П. Г. Јулјана Ранисавље-
 вић. Пош: Г. Теодор Радивојевић куп: Бав:
 П. Г. Гавр: Добрић Арешашор. П. Г. Јоан
 Василијевић Ћурч: П. Г. Јоан Симић Сурсаб:
 П. Г. Јефшим: Богосављевић Ћурч. П. Г. Јоан
 Поповић Живолисац. П. Г. Арон Боројевић
 Лебцелдер. П. Г. Георг Геренчевић Трг. Кал-
 фа. П. Г. Дим: Бугарски Трг: Калф: П. Г.
 Пешар Лазаревић. 21.

П Е Ш Т А.

Од Пошт: Г. Арона Добровојевића Трговца.

Благородна Господа: Пешар Демелић од
 Пањева. Јоан Нако од В. Сент-Миклоша.
 Теодор Павловић Адв. и Учред: Љешоп: Срп:
 Михаил Коспић Адв: Павел Риђички Адв:
 Јосиф Ненадовић Адв: (Подлужско Сремска
 Библиотека.) Спеф: Риспић Јураш. Миха-
 ил Георгијевић Јураш. Дим: Јоановић Земље-
 мјер. — Високоуч: Спеф: Михаиловић Меде-
 цинер. Пошпенор: Г, Михаил Јоановић член
 Комунишета. Пошпенор: Наум Бозда член
 Ком: Пошпенор: ГГ. Трговци: Георг Ада-
 мовић. Пешар Раић. Георг Спањковић. Андр:
 Розмировић. Јосиф Михаиловић за сина. Га-
 врил Бозишовац за сина Георг. Дим: Тишко-
 вић за сина Јоана. Арон Добровојевић за си-

нове Антонија и Александра. Јоан Петровић. Пешар Јоановић. Јефшим: Савић. Атанас: Пуљевић. Симеон Шиќар. Софрон: Чичовац. Васил: Цвијан из Ваца. — Пошп: Г. Алекс: Младеновић Пиншер. П. Г. Јоан Пиљасановић. П. Г. Јефшим: Лалић Тишлер из С. Андрије. 31.

Од Високоуч: Г. Данила Младеновића I. Г.
Права слушањеља и Сисашеља.

Благород: ГГ. Јоан Вилевски Фишкар. Евгеније Ракић Адвок: Пошп: ГГ. Трговци: Никол: Козма. Гавр: Петровић. Спеф: Адамовић. Димиш: Маччо. Дим: Вуић. Коис: Ешвеш Пракшиканш. — Млада Господа Ученици: Дим: Неофишовић Бакалауреус: Лек: Пав: Георгијевић Јуриспа II. Г. Антоније Мочоњи од Фиње Јуриспа I. Г. Пешар Николић од Рудне Јеспеспвослов. Коисп: Шандоровић Хирург. Дим: Ђурђиан Хир: Георг Прокоповић Лог: Теод: Марго Лог. Георг Јерикоглу Појеша. Јоан Рајковић Лулорјецац, Гдичне: Марија X. Теодоровић Сарајевка. Милица Спојковић из Суботице. Марија Поповић из Темишвара. ГГ. Мајспори: Дим: Јоановић Кројач. Пешар Пакашки крој. Воин Скадалеки крој. Пешар Брзак крој: Георгије Јоановић Симиџија. Симеон Сејзовић Симиџија. Пешар Јоановић Симиџија. 28.

Од Високоуч: Г. Консп: Бранковића I. Год:
Права Слуш:

Пошпенор: и Родољ: Г. Јосиф Милонук
за распр: Српск: Књиг: 20. Благор: Г. Мих:
Хорват Адвокат. Млади ГГ. Ученици: А-
врам Дузин III. Г. Прав: слуш: Стефан Ми-
хаиловић за себе и Благ: и Високоуч: Г. Конс:
Дјаконовић Лога, у предјелу К. Кр. Вал: - И-
лир: Нац: Школа Директора 2. Андрија По-
љакковић. Алојзије Мамужић. Теокар Лаза-
рићи. Георг Јоановић. Георг Павловић. Ге-
орг Спојковић I. Г. Права Слуш: Високоуч:
Г. Јоан Шафарик I. Г. Лек: слуш: Љубомир
Руњанин Совр: Богослов и II. Год: Филос: сл:
Симеон Каћански. Игњаш: Јоановић. Алекс:
Шимић. Јоан Димиријевић II. Год: Фил:
слуш: Аркадије Радак. Васил: Пешровић.
I. Г. Филос: Слуш: 38.

С Е Г Е Д И Н.

Послани од Пошп: Г. Аврама Брановачког
Трговца,

Благород: Г. Стеф: Пешровић Вице Но-
тариј. Благород: Г. Пешар од Дожић за си-
нове Пешра и Георгија. Господин Георгије
Ајваз Ношариј Крешурски. Пошпенор: Гжа
Марија Савић Удова, за синове Јоана, Геор-
гија и Стефана 4. Млада Господа Ученици:
Алексије Јоановић. Лука Павловић Физици.
Стефан Поповић. Михаил Савић. Алекс:

Кода. Јоан од Палик - Ученик. Стефан Јоановић. Стефан Пачу. Консп: Марковић. Лођици. — Пошпенород: ГГ. Трговци: Дим: Георгијевић. Јоан Чавргов. Игњаш: Павловић. Стефан Хаџич. Аврам Брановачки. Георг: Велисављевић Трг. Калфа. — Михаил Жеравица и Јоан Сремац Ученици. 24.

С Е Н Т А.

Послани од Високоуч: Г. Георгија Николића.

Благородни Г. Јоан од Голуб Куриј: за сина Стеф: II. Г. Грам: — Српски Ученици: Вељко Николић. Стеф: и Григор: Деспотовић. Василије Верић. Хриспофор Брановачки. Андр: Николић. Милош Арадски. Јоан Ђорђевић. Јелис: Загорица. Милица Ђорђевић. — Високоуч: Г. Георг: Николић Училић. 11.

С Е Н Т О М А Ш.

Послани од Пошпен: Г. Павла Стефановића
Купца.

Чеспињеша ГГ. Григор: Божиковић Пар: Кулски. Аврам Пешровић Парох мјесни. Аврам Георгијевић Парох и Чесп: Конзист: Присјед: Георг: Јоцић Ђакон. — Благород: Г. Лаз: од Сарић Курј: Искусни Г. Димитр: Сарачевић Хирург. Пошпен: Г. Теодор На-

епић Епишроп. Госпожа Мариј: Пешра Стефановић. Господичне: Јелена Девичерска. Евелина Иванић. Кашар: Манојловић. Пошпенород: ГГ. Трговци: Јоан Хаџић. Мих: Пешровић. Новак Алексијевић. Илиј; Јанковић. Лук: Алексијевић. Павел Стефановић Совокуп: — Г. Исак Јоџић Земљедјел: Г. Андриј: Маршиновић Сарач. Г. Лук: Срѣнов Земљедјел: 20.

С О М Б О Р.

Послани од Пошпенород: Г. Георг: Буиќа,
Избр: Гражд:

Благород: Г. Јоан Михаиловић Краљев:
Иишшиш: Педагогич: Локални Дирекшор и
мјесшни, градски Биров. Чесни: Г. Јоан Теодосијевић, при С. Јоановој цркви Парох:
Админ за сина Трифун: Чесни: Г. Аркадиј:
Пешровић при С. Георг: цркви Парох: Дјакон. — Високоуч: Господа: Њ: Благород: Васил: Лазић, Професор Препар: Маџ: Прав:
Адвок: и Асесор Сремске Вармеђе. Трифун
Апаицацковић, Профес: Прец: и Маџ: Прав:
Адвок: Консп: Пеичић Докшор Медицине.
Никол: Марковић Маџ: Прав: Адв: и Избр:
Гражд: Никол: Михаиловић Маџ: Прав: Адв:
— Благород: Г. Косм: Прокоповић Избр: Граж:
и Изсл: Ц. К. Лајши: Благораз: Г. Димит:
Мороквашић II. Кл: Систем: Дјешоучишељ.
Благораз: Г. Урош Спојшић I. Кл: Дјешоуч:
Благор: Г. Јоан Лалошевић Варош: Каицел:

Пошпенород: Г-ри Трговци: Јоан Апанацко-
 вић Избр: Граж: Дим: Рићички Избр: Граж:
 Теод: Коларић Избр: Граж: Пешар Мороква-
 шић Избр: Граж: Марко Бирвалски Избр:
 Граж: Георг: Вукичевић Избр: Граж: и Ту-
 шор за сина Никол: Давид: Јанковић Избр:
 Граж. и Тушор. Јоан Вуић Жиш: Аврам
 Тоцаловић. Пешар Влашкалић Консп: Јо-
 новић Жиш: Георг: Јоановић. Јоан Мошано-
 вић за син: Саву. Харипон Обушковић за
 син: Спеф: Мих: Радосављевић за син: Марк:
 Пеш: Теофановић. Исак Радосављевић. Јоан
 Јерасовић. Георг: Гргуров за син: Јоан: Геор:
 Ракић. Исак Викар за син: Симеон: Спеф:
 Курјак за син: Димитр: Спеф: Прокоповић.
 Георг: Вуић Избр: Граж: и Совокуп: Благор:
 Г. Јоан Прерадввић Аренд: Поши: ГГ. Лаз:
 Маширевић. Сав: Гргуров. Васил: Прокопо-
 вић Купци. — Пошпен: ГГ. Мајшори: Том:
 Коспић Лебцелд: и Избр: Граж: Пеш: По-
 ларић Крој: и Избр: Граж: за кћер Софију.
 Јоан Вукићевић Крој: и Избр: Граж: Васил:
 Поповић Крој: и Избр: Гражд: Георг Радосав-
 љевић Купеч: Пракш: Георг: Илић Крој:
 Апан: Капанчић Крој: Пеш: Јоановић Чизм:
 за син: Симеон: Благон: Г. Милош Коњовић
 соврш: Поеш: Благон: Г. Самуил Живановић
 Грам: у Сегедину. Младен Максимовић и Са-
 муил Маширевић Ученици. 52.

СТАРА ПАЛАНКА,

Послани од Високоуч: Г. Васил: Бороцког
Дјешоучиш:

Чесп: Г. Дим: Поповић парох мјеспи:
Чесп: Г. Пеш: Јанковић парох- Обровачки.
Високоуч: Г. Илиј: Ракић Нош: Благород, Г.
Пеш: Радовановић Адвок: Благород: Г. Георг:
Хаџић Јур: Високоуч: Г. Павел Ивковић Дје-
шоуч: Ш. Кл. Високоуч: Г. Порфир Поповић
совр: Богослов: Пошпен: ГГ. Купци: Марко
Ивановић. Консп: Наунмовић. Филип Ди-
мић. Васил: Николић из Обров: Јоан Чокр-
љан из Мелен: Георг: Девић Иконор: Спеф:
Папулић Абаџ: Дим: Шијаков Касир. Конс:
Милановић Ученик. 16.

Доцније Послани.

И Л О К.

Високопреподоб: Г. Серафим од Мироса-
вљевић. Мон: Привине Главе Игум: Чеспн:
Г. Гаврил Кошарлић парох Визич: Високоуч:
Г. Никол: Бурић Ношар: Ердевички. Благон:
Г. Лаз: Јоановић Касиръ. Г. Георг Јоановић
Купец за јединицу своју Еву. Г. Кооспан:
Марковић Купец и Ц. Кр: солар у Дренови:

Г, Лаз: Пешљански. Г. Максим: Миќић. Г.
 Шеф. Арсенић. Г. Симеон Марковић Купци.
 Благор: Г. Андр: Лукић Учишељ и совокуп:
 Пренумер: за син: Лазар: Ретор: 11.

Н О В И - С А Д.

Чешп: Г. Јоан Поповић парох. Благород:
 и Високоуч: Г. Јоан Хаџић Докш: прав: Пешп:
 Јуринич: Фак: Чл: Маџ: и погр: Адвок: Гим:
 Н. Сад. Дирекш: и Чешп: Конз: Бачког Фишк:
 Благород: Г. Гаврил Ползовић Адвок: Ви-
 сокоуч: Г. Вук Маринковић Докш: Медицине.
 Господин Лук: Ранковић Касе сироп: Кон-
 пролор. Високоуч: Г. Дим: Кирјаковић II.
 Г: прав: слуш: Пошпен: Господари: Тимош:
 Димитријевић Трг: и избр: обшп: Член. Пеш:
 Спојаковић избр: опшп: член, Јаков Филко-
 вић шргов: Јоан Чокарић шрг: Алекс: Нако
 шрг: Мојс: Пеш: Лукић шрг: Аншон: Нова-
 ковић шрг: Јоан Сперијо шрг: Пеш: Ко-
 сшић Корофеј. Теод: Дада жиш: Јоан Ми-
 јодраговић за син: Георг: Јоан Тапавица шр:
 Максим: Марковић крој: Шеф: Шпанковић
 крој: Вас: Марковић кро: Јосиф Марковић
 чизм: Арк: Шићаровић шрг: за син: Алекс:

П Е Т Р О В А Р А Д И Н.

Пошпенород: Г. Јоан Ламбовић Гражд:
 Пошпенор: Г. Георг: Пешковић граж: Висо-

коуч: Г. Љубом: Обрадовић код слав: Јудич:
 Делег: Милиш: пракш:

К А М Е Н И Ц А.

Чешњ: Г. Плашон Ефремовић Дјакон.
 Благород: Г. Георг: од Новић слави: Комиш:
 Сремск: Касе Генер: Вице Перцепш: Пошшен:
 Г. Јосиф Мачвански Гражд: Ново - Садски.
 Благород: Г. Георг: Сарајкић Јур: Господи
 Јосиф Белановић Нош: Г. Пеш: Томић. Г.
 Григор: Јоанновић лепцелд: Павел Мачван-
 ски Ученик.

1. Г. Јосиф Миловук објављује Почитајемој Српској Публици, да ће идућег Пештанског Августа ($\frac{17}{9}$) вашара изићи Календар његов за Годину 1834, под именем: „Луна“ у оном исном формашу, у ком је досад бијо. Осим забавни предмета биће у њему вашари по најпочнијим и најисправнијим изворима стављени. Цена је 10 кр. у Ср. и моћи ће се добити у сваком поглавцијем месту.

2. Објављени Црногорски и Херцеговачки народњи јуначки песама 1. Свезка ценом 30 кр. Сребра, биће такође идућег Пештанског ове Год. Вашара гошова.

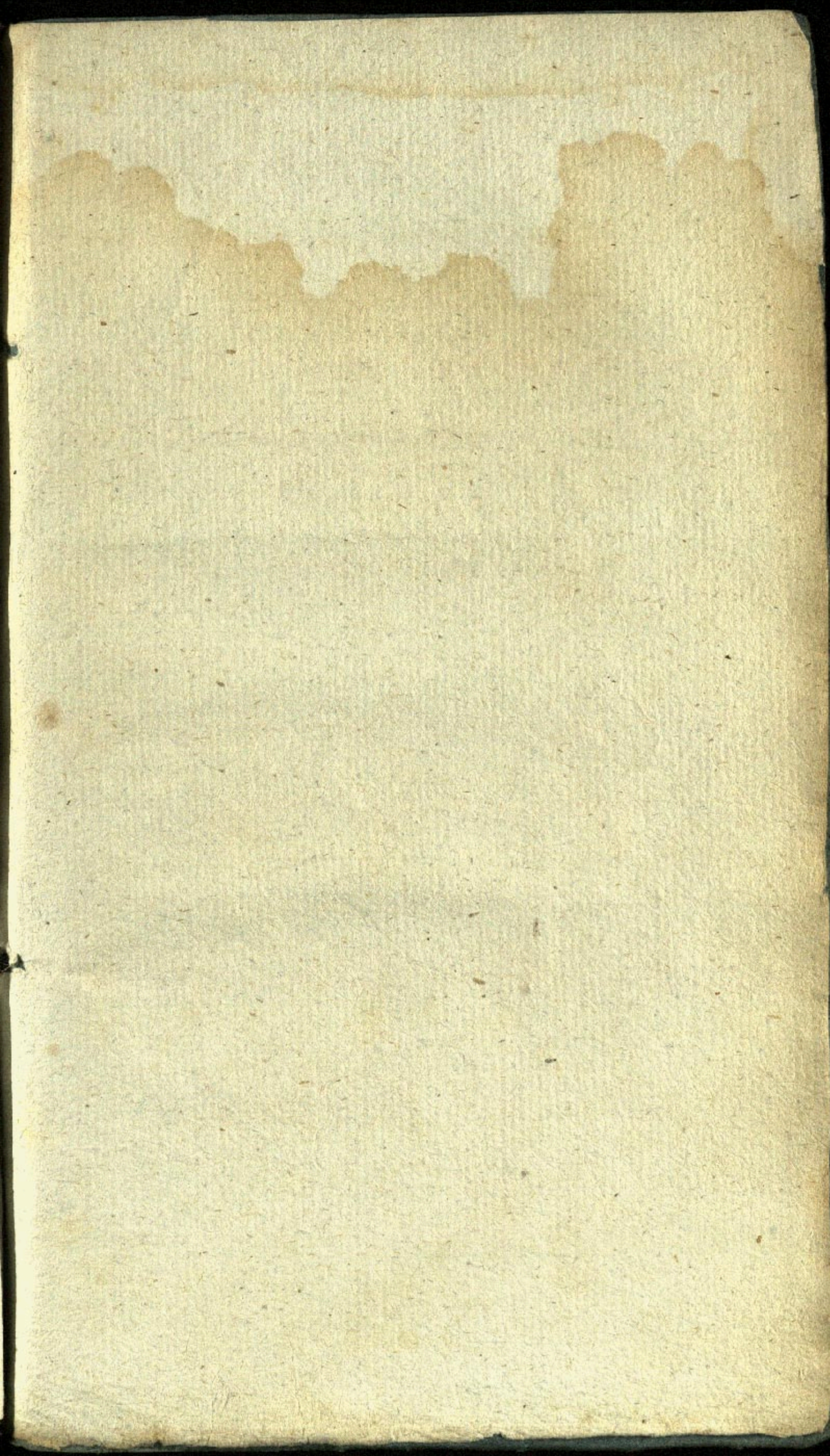
СОДРЖАНИЈЕ.

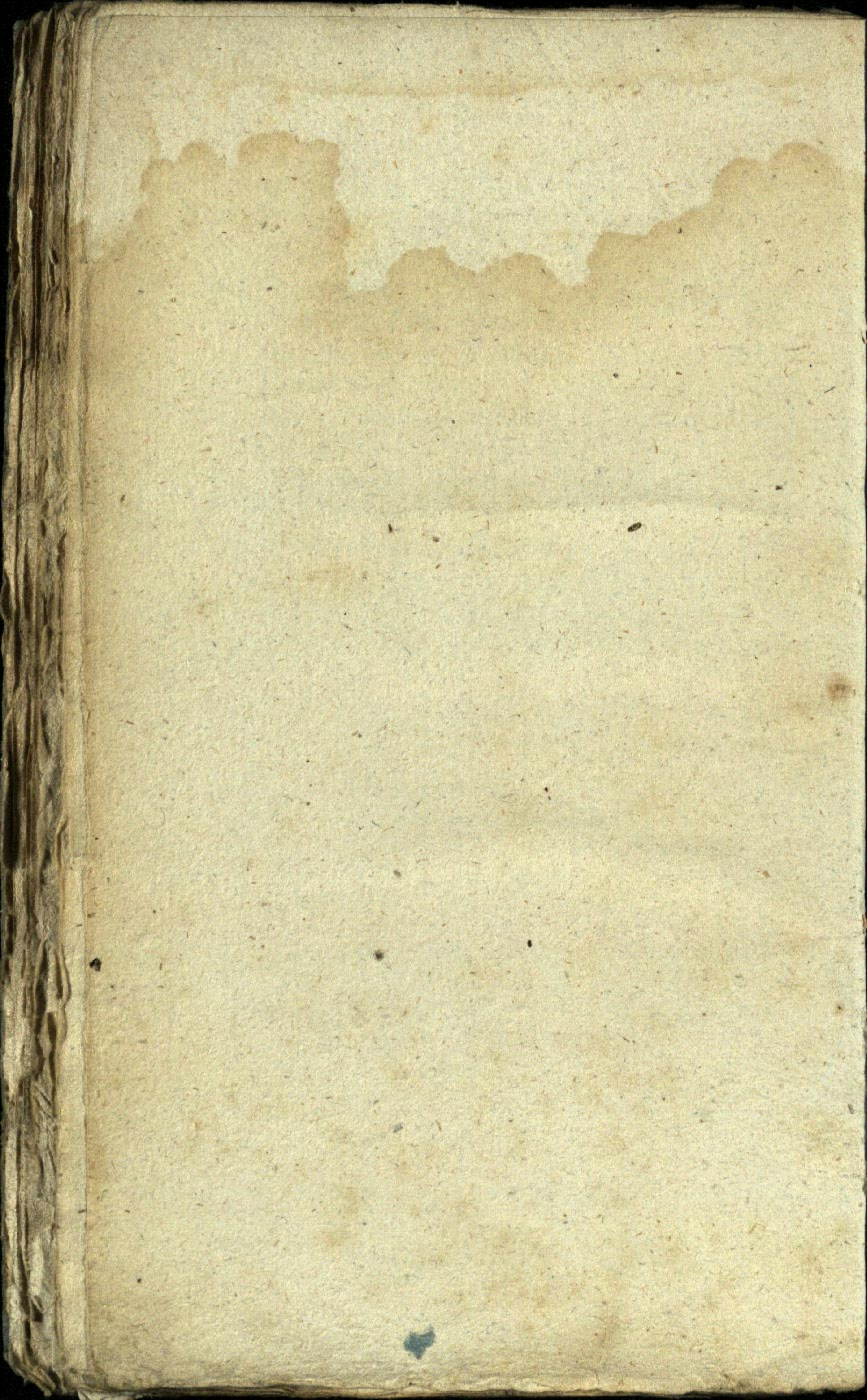
	Страна.
Истина и Басна	9
Рибар.	15
Јупитер и Овца.	17
Славуј, Кукавица и Магарац.	19
Удови.	20
Славуј и Јаспреб.	22
Божур и Ружа.	23
Корњача и Орао.	24
Жаба и Јунац.	25
Во и Теле.	26
Цврчак и Мрави.	27
Крава јалов. и Волови орачи.	—
Браћа.	29
Медвед и Пчеле.	30
Пупавац и Славуј.	31
Курјак и Лисица.	32
Пчела и Девочице.	34
Ждрал, Гаврао и Земљедјелац.	35
Слепи Миш.	38
Курјак, Пас касап. и Коњ.	39
Играјући Медвед.	42
Гушпер и Пуж.	45
Лабуд и Шева.	—

	Страна.
Старац и Срећа.	46
Слепи и Роми.	48
Меркур и Вап.	49
Чирик.	50
Диоген.	53
Змија и Јегуља.	55
Старац.	56
„Новац је Ђаво.“	58
Капља.	63
Срећа и Љубов.	66
Благополучни Брак.	71
Дечко.	72
Осакаћени Ждрал.	73
Ласпа.	75
Зевс и Коњ.	76
Совети Коња.	79
Испребленије Шуме.	85
Паун и Ждрал	85
Ружа и Лепшир.	87
Младо Дрво и Вешар.	91
Крокодил, Тигар и Пушник.	92
Зима.	94
Милану.	96
Том испом.	—
Ноћ.	97
Талијан и Магарац.	—
Рибар и Пушник.	98

Страна.

Циганин и Рибар.	—
Лажно изреченије.	99
Отказање.	—
Особито Служдење.	—
Прошагора и Ученик.	100
Писмена.	101
Духу Професора Магарашевића.	103
Ода Г. С. Милушиновићу	106
Сјени Георг. Поповића Пар. Сенћ.	109
ГГ. Пренумеранти.	111
Објавленија Г. Миловука.	127

БИБЛИОТЕКА МАТИЦЕ СРПСКЕ

Р₁₉Ср II 1156.1